

VERSCIJNT DES VRIJDAGS
29 APRIL 1932 - No. 48

ABONNEMENT 12½ CENT PER WEEK
LOSSE NUMMERS 15 CENT

GEILLUSTREERD
WEEKBLAD VOOR
DE PROVINCIE
Z E E L A N D

ONS ZEELAND

REDACTIE EN
ADMINISTRATIE:
STATIONSWEG 24
ROTTERDAM
TEL. 50540, GIRO101981

DE VOORWAARDEN VAN ONZE GRATIS-ONGEVALLENVERZEKERING ZIJN OP AANVRAAG VERKRIJGBAAR

DE SCHOONMAAK IS IN 'T LAND

Schoonmaak

De winkels met schoonmaakartikelen trekken gretige belangstelling.

Waarom schoonmaak? Waarom dat heen en weer vliegen met emmers water, het zenuwachtig bezemen, het haastig kloppen van matten, het drukke schuren van stoepen, het gejaagde boenen van meubels, het koortsachtig

overal

wegragen van (denkbeeldige) spinnewebben, het onvermoeid leeghalen en weer volproppen van kasten, kortom, al dit nijver maar ontzaglijk vervelend gedoe, dat de mannen tot wanhoop brengt en de vrouwen in een humeur om te huilen?

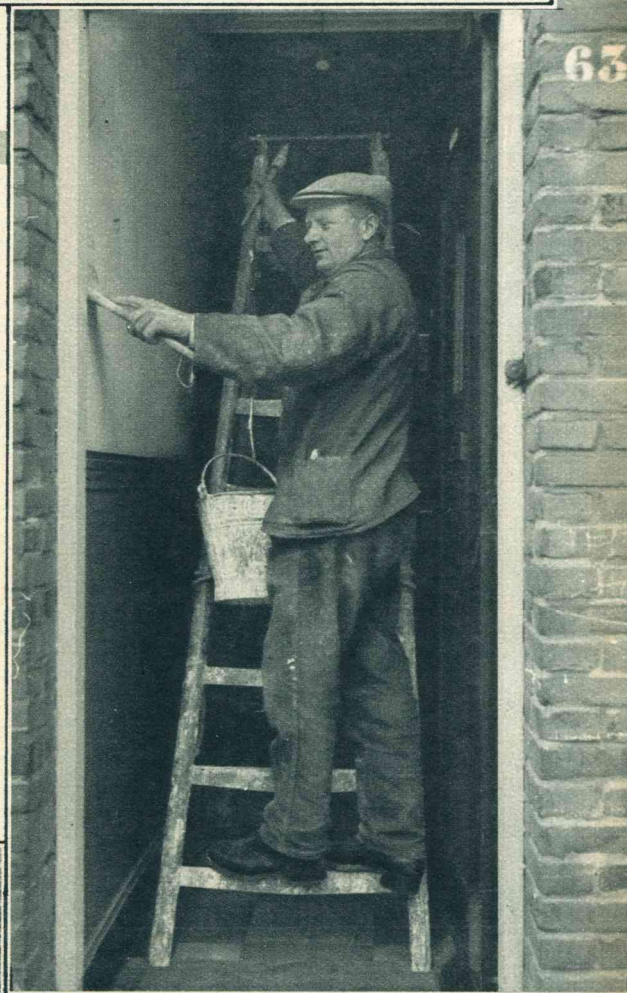
Waarom, waarom dit alles?

De psychologen zouden de mensheid een grooten dienst bewijzen, als zij eens wilden ontdekken, waardoor de vrouw naar de schoonmaak wordt gedreven als de mug naar de kaars. Ik begrijp het niet.

Ons dienstmeisje is ziek, en zoo stagneert vanzelfsprekend de solide wenteling van het huishoudelijk gebeuren. De vrouwen in zak en asch, ellenlange besprekingen, alle beschikbare werkkrachten, die de stad oplevert, trekken als in een boezen droom voorbij. Maar er is geen oplossing: de schoonmaak! Dat nu ook juist die schoonmaak moest komen. Dat stuurt alles in de war.

Nu, stel uw schoonmaak dan uit. Ontsteltenis en verontwaardiging allerwegen. Nee, dat kon niet. Alles was mogelijk, en de aarde kon tot stof uiteenwaaien, de schoonmaak zou blijven.

Met de schoonmaak-wapenen op stap.

Schoonmaken is niet alleen vrouwenwerk. De man met den witkroost komt er ook bij te pas.

Niet psychologisch maar logisch, zou ik willen opmerken, dat die schoonmaakwoede, of liever onverzettelijkheid, niet direct een compliment is voor de huisvrouw... want, als de schoonmaak moet en zal plaatsvinden, betekent dit dan niet, dat het huis erg vuil moet zijn, d. w. z. dat het in lang niet behoorlijk is schoongemaakt? Maar dit zal wel mannenwijsheid zijn, dus: geen wijsheid!

Goed, we leggen er ons bij neer, een andere op-

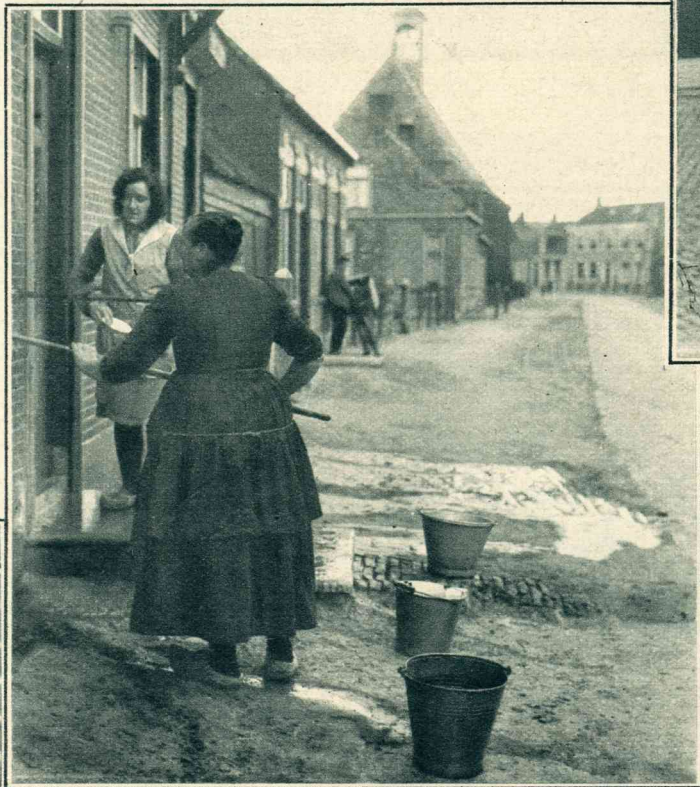
De schoonmaak op het platteland.

Bedden worden geklopt.

lossing is er niet... We trekken ons terug in ons eigen domein, tot we ook daaruit door mopperende wezens, gewapend met allerlei schoonmaaksymbolen, worden verdreven. Dan gaan we een straatje om.... Maar de schoonmaak heeft toch ook nog wel een andere betekenis dan alleen de verdrijving van vuil. We moeten de vrouwen toch nog iets hoogers toekennen dan de blinde drift naar een jacht op spinnen en stof. En we mogen veilig aannemen, dat de schoonmaak een oud gebruik is, waaraan symbolisch de komst van het voorjaar is gekoppeld.

Lang zijn ramen en deuren hermetisch gesloten geweest,

Ook de muren worden onderhanden genomen...

...en de (denkbeeldige) spinnewebben worden weggeraagd.

Na de schoonmaak wordt er nog eens over nagekaart.

lang hebben we de zonnestralen en den zachten wind moeten ontberen. Nu is het voorjaar gekomen, dus gooi alle ramen open en laat de zon doordringen in alle hoeken van het huis.

Ja, de schoonmaak, en daarom respecteerden de mannen haar ook, zij het dan al mopperend, beteekent een zich openstellen voor het nieuwe, de blijde erkenning, dat het voorjaar eindelijk is gekomen en dat de winter voorbij is.

Daarom vliegen de bezems en vegers, daarom wordt koortsachtig gewerkt, en daarom heeft de heer der schepping zich terug te trekken in een veilig hoekje, om op het luwen van den storm te wachten.

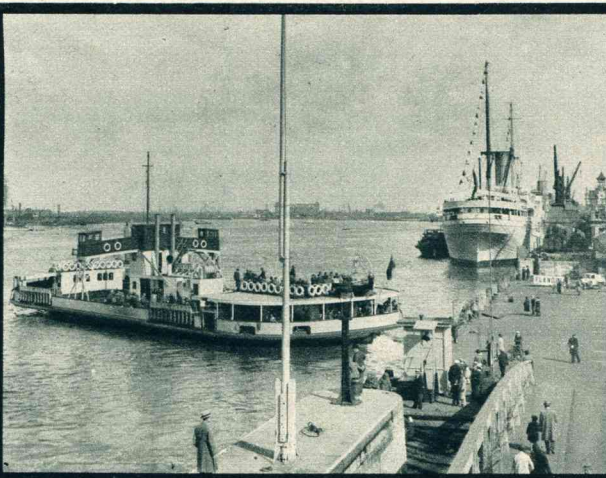
En nu is het weer zoo ver.

Geloof me, lezer, als ik zeg, dat ik op dit oogenblik zit weggedoken in een tochtig priëel, gehuld in een winterjas en beschermd tegen den Noord-Oostelijken „lentewind” door talrijke doeken en dassen, en gedwongen ben, deze bittere bespiegeling neer te tikken in wat men de vrije natuur pleegt te noemen, maar die toch niet meer vrij kan worden genoemd, wanneer men daartoe uit zijn huiselijk paradijs is verdreven.

Gelukkig, wanneer deze regelen onder de oogen mijner immer waaksche vrouwelijke huisgenooten komen, is hier de schoonmaak voorbij. En hopelijk is met den drang naar werken dan ook weer de vermoeidheid geweken, zoodat dit stukje verwijt wellicht ook de verwoedste schoonmaakster een glimlachje op de lippen zal weten te brengen, zij het niet uit erkenning, dan toch uit vergeeflijkheid, omdat de heeren der schepping... nu eenmaal niet wijzer zijn!

Het pontveer in een van zijn primitiefste, zij het geciviliseerde verschijningen: het pontje over het Rokin te Amsterdam.

De veerboot van Antwerpen naar St. Anneke gaat juist haar tocht over de Schelde hervatten.

Een aardige tegenlichtopname van het veer over de Maas bij Well (L.)

„HAAL

Met dezen lang uitgehaalden uitroep waarschuwde men in vroeger tijden den veerschipper, die zich, officieel aangesteld door Provincie of Rijk, ofwel als zelfstandig ondernemer, tegen een minimale — soms ook maximale — vergoeding belastte met 't overzetten van reizigers van den eenen kanaal- of rivieroever naar den anderen. Soms ook waarschuwde men met toeter of bel, en zelfs hebben we het meegemaakt, dat men maar op een elektrische bel behoefde te drukken, om den veerman te zien opdagen.

Tal van schilderstukken uit de romantische of realistische binnen- en buitenlandsche schilderscholen herinneren ons, op uit artistiek oogpunt min

De verbinding tusschen den eenen kanaaloever en den anderen wordt in Venetië ook door gondels onderhouden, welke den naam dragen van „Traghetti”. Op onze foto de Tragheto della Trinita.

of meer gelukkige manier, aan dezen tijd. En zelfs, alsof vader Chronos het niet van zichzelf verkrijgen kon, deze schilderachtige en interessante levensmonumenten door de steeds voortschrijdende techniek te laten overvleugelen, treft men nog op tal van plaatsen in binnen- en buitenland deze overzetveren, deze over- en omhalen, aan. Vooral natuurlijk in de provincie en op het platteland kennen we ze nog, waar, eerst na lang geroep, gelui of getoeter, de veerman er in slaagt, een eind te maken aan zijn kostelijke dutje in het warmste hoekje van het zonbeschenen veerhuis, of aan het gezellig praatje met buurman, om van een bijna klassiek geworden vechtpartij met een wantrouwigen collega maar niet te spreken, ten einde den ongeduldigen reiziger over te zetten.

Zelfs de Nederlandsche hoofdstad, met haar vervaarlijke stoomponten, welke den ganschen dag het „drukbevaren IJ”

Het hoogst eigenaardige, zwevende veer te Marseille, dat met 40 kabels bevestigd is aan een soort brug hoog boven den haveningang, en menschen, dieren en voertuigen van den eenen naar den anderen havenwal transporteert.

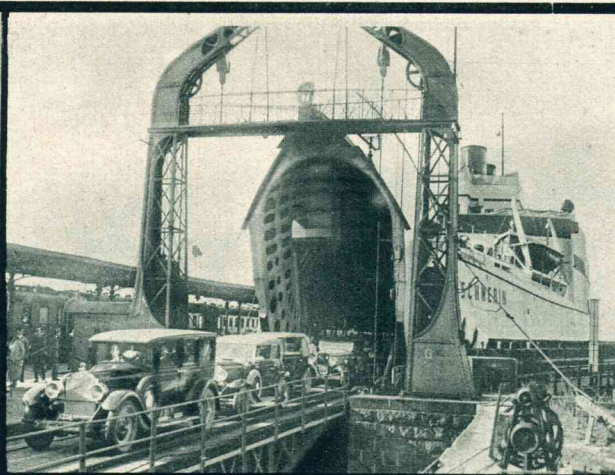
Links midden een zwaar beladen IJ-pont, meer naar rechts, boven, een tweede pont, op weg naar de dokken en de graansilo's van de Amsterdamsche IJ-havens.

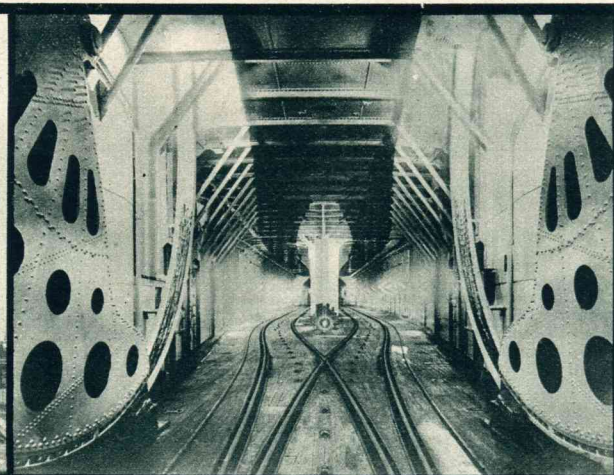
OVER!”

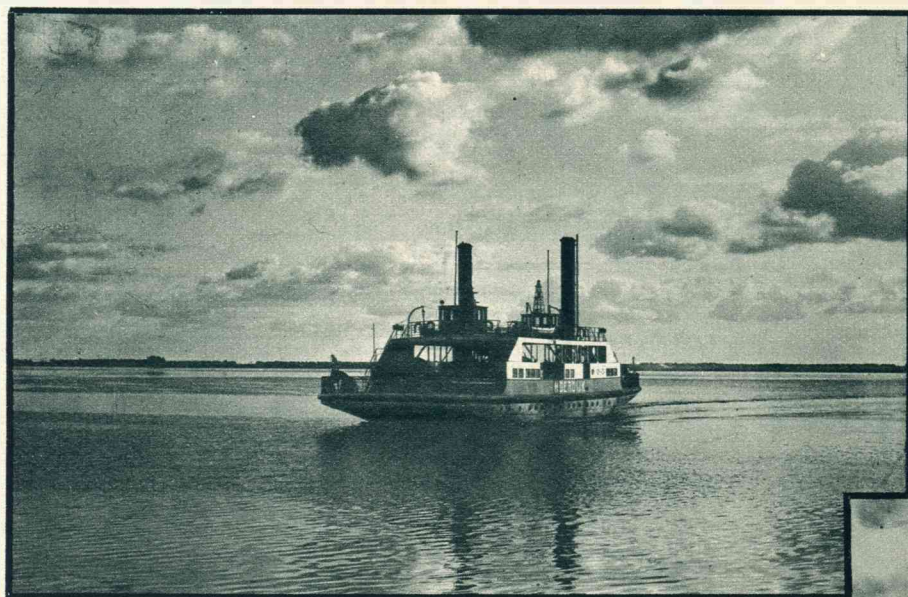
Een veerboot die op het meer van Skutari in Albanië den dienst tusschen beide oevers onderhoudt.

De kolossale veerbooten welke Duitschland met Denemarken verbinden, zijn ware zeekesteelen, zooals men ziet. Men kan zonder zijn coupé te verlaten van Berlijn naar Kopenhagen reizen.

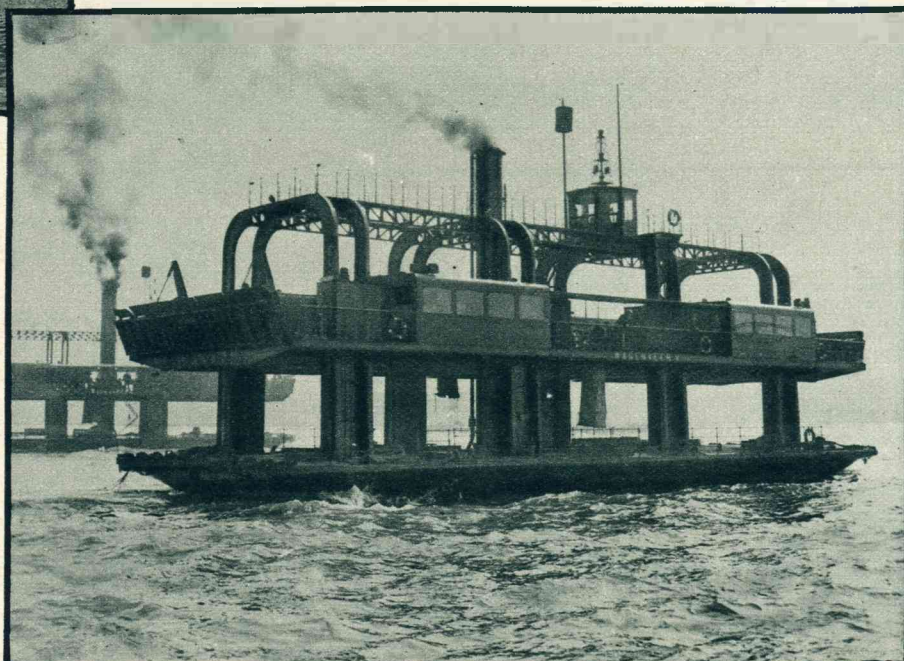
Behalve een heelen D-trein, van 7 vier-assige wagens, die op eigen kracht naar binnen stoomt, slokt het gebaarte ook zonder bezwaar nog een heele karavaan auto's op.

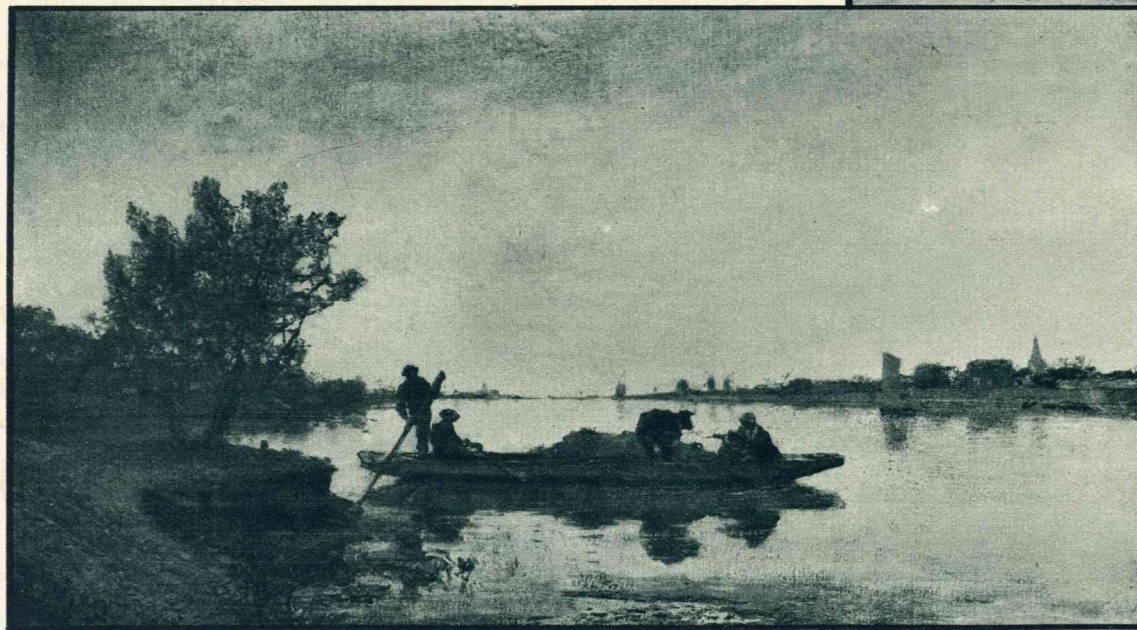
Veerpont op het Hollandsch Diep, nabij Moerdijk bij avond. 'n Stemningsvol beeld.

doorkruisen, heeft haar primitief overhaaltje, het bekende pontje over het Rokin, welks veerman echter, ook al zou hij het willen — wat we van hem niet mogen veronderstellen, door de drukke klandizie niet eens tijd zou vinden om te slapen.

En zoo kennen we nog verschillende andere, groote en kleine steden en dorpen van ons lieve vaderland, die hun eigen permanente pont of pontje er op na houden, meestal omdat de menschen er eenvoudig niet van buiten kunnen, vaak uit eerbied voor een schoone, en zeker schilderachtige traditie. Want zie maar eens, dat je aan den anderen kant van de rivier komt, wanneer je niet zwemmen kunt, of dat het daar althans te koud voor is, en wanneer er in velden noch wegen een brug te bekennen is. Is dan een pontje, al is dat op 't oog nog zoo onbetrouwbaar en lek, of al is de veerman nog zoo'n stuursche, mopperige persoonlijkheid, een uitkomst of niet? Zegt u 't nou zelf.

Wagenveer III en IV van Rotterdam passeeren elkaar op de Maas.

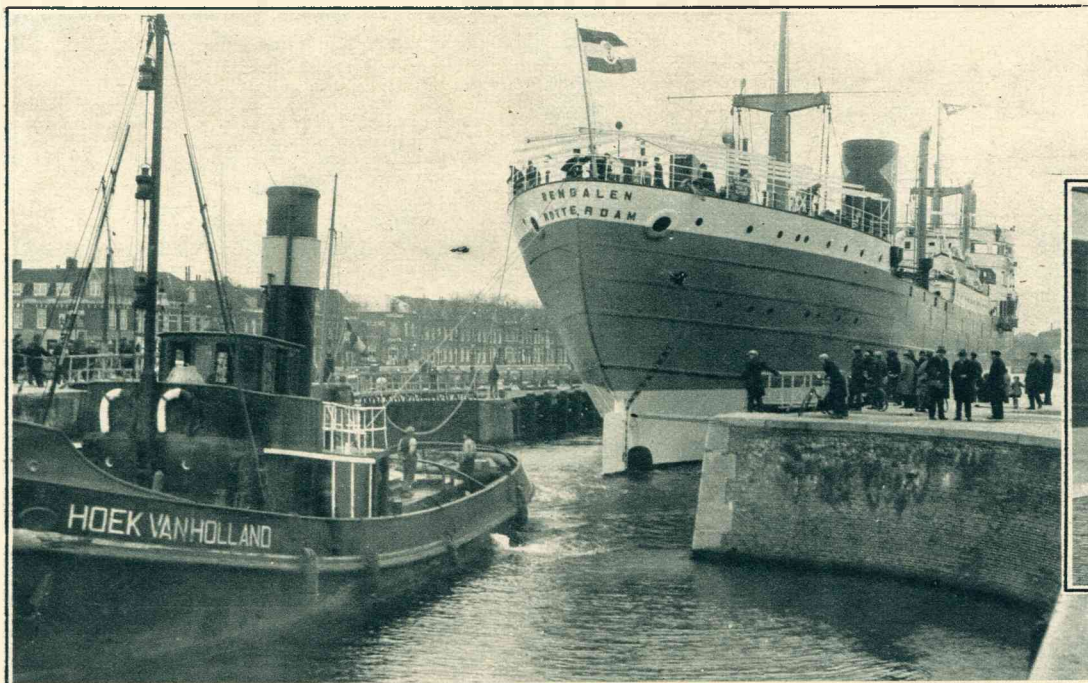

Amerika even goed als in de steppen van Azië en Mongolië. En, hetzij primitief of technisch volmaakt, toch hebben ze alle het bijzondere karakter van hun omgeving. Immers, ontegenzeggelijk is het veer toch in eerste instantie door de landsbewoners gemaakt en voor het inheemsche verkeer bedoeld.

Het is dus wel interessant, om de groote verscheidenheid van vormen en afmetingen, welke er in overzetveren bestaat, eens onderling te vergelijken, waarbij men dan veelal gelegenheid krijgt, een stukje volkskarakteristiek te leeren kennen.

We reproduceeren daartoe op deze bladzijden een aantal wel zeer verscheiden typen, en al willen we natuurlijk geenszins aanspraak maken op volledigheid, toch meenen we, dat ze een aandachtige beschouwing overwaard zijn. J. S. VEERMAN.

De Veerman — naar de bekende schilderij van Jacob Maris.

Het motorvrachtschip „Bengalen“, dat bij maatschappij De Schelde werd gebouwd door den Rotterdamschen Lloyd, heeft thans de scheepswerf verlaten. Het schip komt de sluis binnen op weg naar de zee.

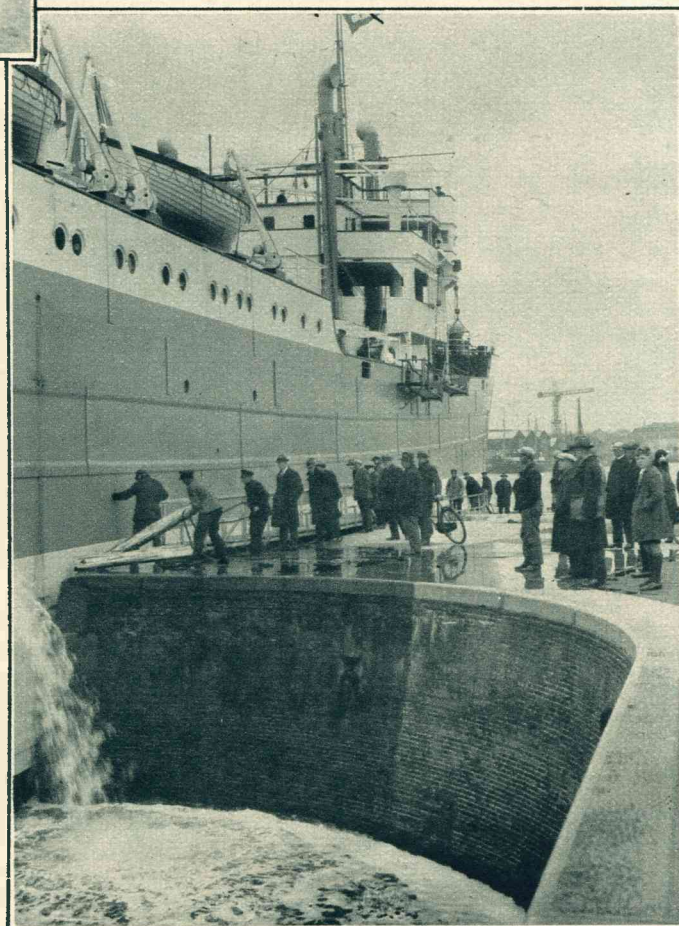
Nog even wordt het schip aan den kabel gelegd. Wanneer komt er weer een nieuw?

Een kijkje van het schip, dat door den hevigen wind steeds tegen de sluisuren aanbotste, waarbij met man en macht werd gemerkt om erger te voorkomen.

Aan den oppermachtheeder der marechaussee, den hr. J. de Voogt te Breskens, werd op Zaterdag 23 April wegens 36-jarigen trouwen dienst de gouden medaille uitgereikt. Voor het front der vele opgekomen belangstellende marechaussees wordt de heer de Voogt toegesproken.

Bie ons op 't durp

't Is wat te zeggen mie die bouwverieje: Wullem Pape is t'r zówat mee begonne, mae 't dierde nie lange, of dae kwam zó'n aorig ventje uut stad, die begus ok à mee te doe.

Zó'n pijs, zee Pier Prume, mae ik zee: lae jie dien pijs mae loape, da's nog den stomsten nie. Die Pier is ok zó'n kwakkelige vint, 'k bin ik d'r glad nie wit mee. D'r bin d'r trouwes wè meer die gaorne zó'n bitje vuuldere, vooral à't een oar goed gaet, begriep je?

En noe ja, mie die bouwverieje, dat zit noe zó: D'r is 'ier nog à een aerdig weegje, voe ons noe nie zó 'eel vee bezonders, mae voe de menschen uut de stad is dat noe wè wat. Noe 'ei Wullem d'r 'uzen 'ezet, 'oe of t'n dat lapt, begriep j'anders nie, wan die vint kan dat toch nie allegaere zelvres doe, en 'k è noe à 'oore vertellen, dà d'r van die 'oage 'eeren in Den 'Oag achtereene zitte, en dà zou best waer kunne weze, mae ze klesse vee op zó'n durp, dat begriep je. Afijn, ik gae ik d'r dan nogà is kieke, en d'r bin d'r meer, dà kan 'k je wè vertellen. Gistere stieng ik d'r zó, en toen kwam Jan Kees Verstuute mie een vint die 'k nie kenden.

Meneer, zee die tegen Wullem, ik zou je wè is gesproken willen è.

Noe dat kan, zee Wullem.

Oevee kost noe zó'n 'uusje? vroeg de vint.

Ja, 'oor is 'ier, zee Wullem, dà kan 'k je noe zó nie zegge. Is 't voe j'n eige? Dà's te zeggen, zee de vint, voe m'n eige is 't nie, mae zó 'ezeid voe m'n zeune Jewannes.

Wat doe tie zeune Jewannes? vroeg Wullem.

E ja, die is op een berroo 'ewist, en noe wil t'n bouwe.

Zó, zó, zee Wullem, noe, dan mò je mae is mie die zeune Jewannes komme, dan zu m'n wè is praete.

Mae tot op 'eden is zeune Jewannes nog nie 'ewist, en ik dienke zó, dà t'n glad nie zà kommen ok.

Ja, dà bin van die diengen, de menschen op zó'n durp wille effenof alles wete, dà begriep je.

En d'r bin d'r een 'oop die de zonne nie in 't waeter kunne zie schiene ok. D'r 'ei je noe Doane, een neef van Gilles, zà 'k mae zegge, en dien 'ieuw ik noe alied voe een dege vint, mae 't liek en ok wè niks mie z'n.

Wan ie zee vlee weke tegen m'n: Ik zà ik noe is 'n stik grond bie die 'uzen koape, en dan begin ik dae een verkesmisterie, dan stienke ze wig.

En noe mò je begriepje, dat dat noe een van de menschen is, die in 't vreemdelingevekeer zitte!

Afijn, 'oe dat op zó'n durp is, dà kun julder in stad toch nie begriepje, mae je zou d'r van stae te kieke.

Noe sprak ik gistere de burgemeester, een beste man 'oor, dà's vast, en die zee: Wel Van 't Hof, wat denk jij van die bouwverij?

Ik zegge ik: Och, burgemeester, dat kan 'k je gauw vertellen, ik zie ik d'r noe ok nie zó bar vee in, mae ik zegge toch ok, à 't wà wier, dan zà 't 'eefe durp d'r wel bie vaere.

Precies mijn gedachte! zee de burgemeester, en 't dee mien vee plezier, dà m'n 't eens waere.

Zó stae de zaeken noe, en ik zà wee is gaen kieke, wan noe è ze toch verteld, dà d'r nog zeuventien 'uzen biekomme, en dà kan 'k noe wee nie gloave, mae Versprille 'ei glieke à 't'n zeit: van die lui kà je alles verwachte, die è de relaasjes, en zó is 't ok, à 't mien vraegt.

Afijn ik vertelle je d'r nog wè's meer van.

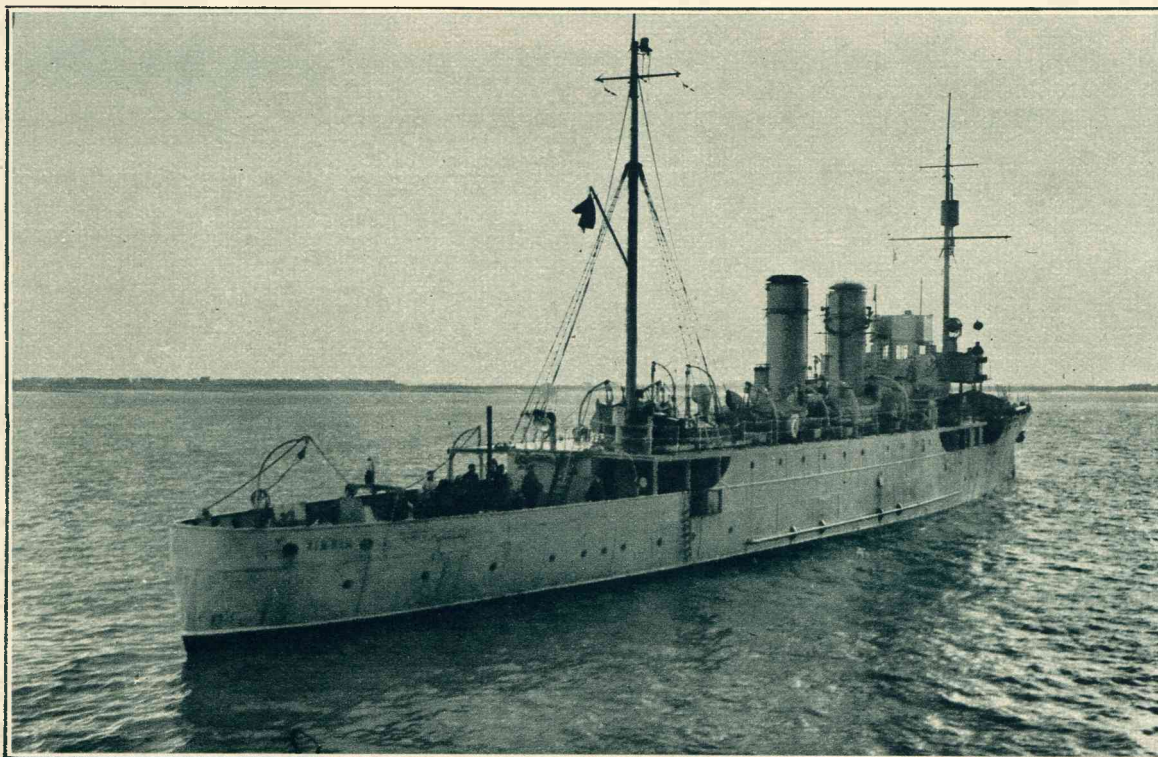
tot komende weeke,

Pier van 't Hof.

ZEEUWSCH NIEUWS

'n Buitenlandsch oorlogsschip op de Wester-Schelde.

Op de Schelde door de haven van Breskens lag dezer dagen een Belgisch oorlogsschip door anker, dat beler aandacht trok.

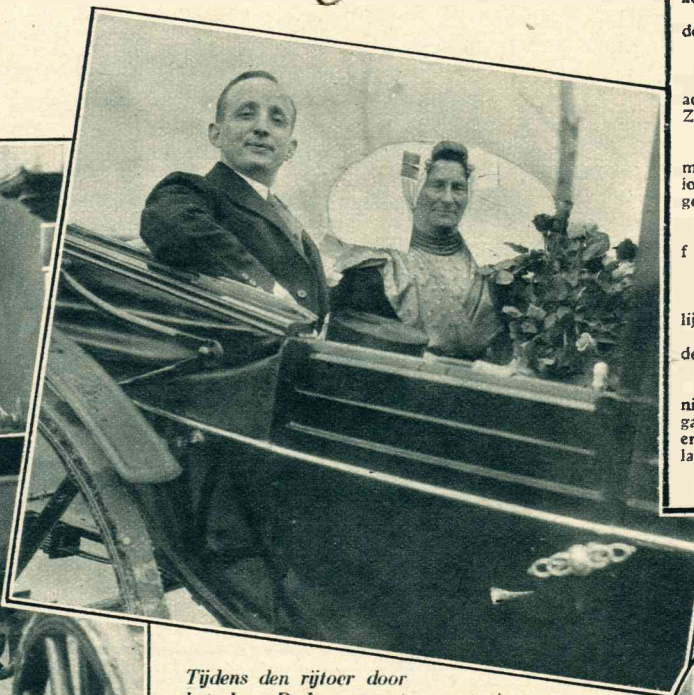
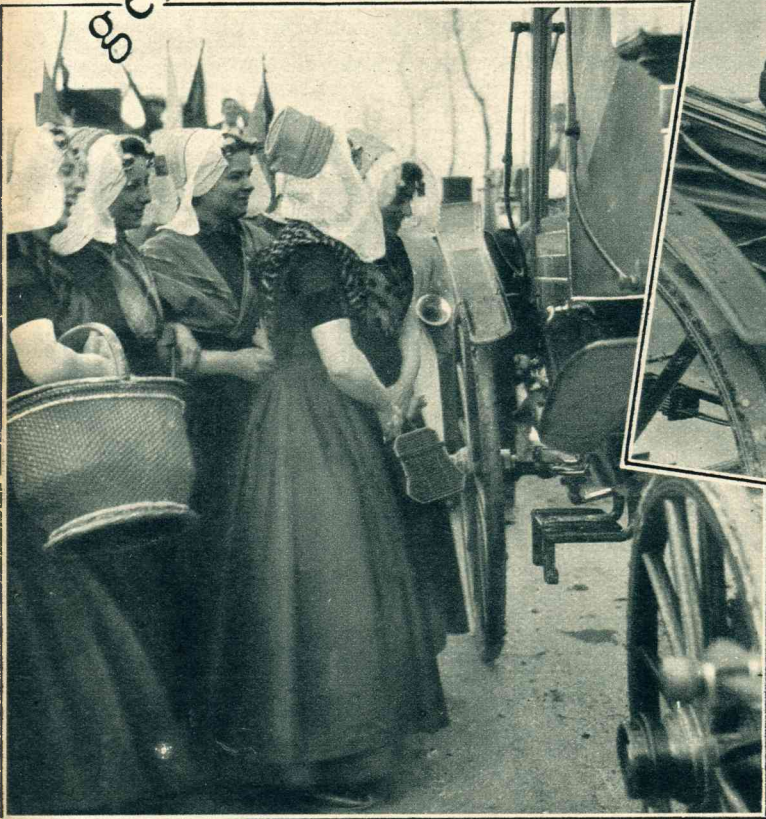

De ontvangst aan de grens van de gemeente Kruiningen. De groet van enthousiaste jonge dames, die, zooals het door haar gedragen opschrift luidde, "n schakel vormden in de keten van den burgemeester."

De heele Kruiningsche bevolking heeft haar nieuwen burgemeester, den edelachtbaren heer B. de Mul, ingehaald en geïnstalleerd met zulk een geestdrift en feestbetoon, als slechts konden voortspuiten uit de hartelijkste ingenomenheid met de benoeming van dezen Zeeuwschen burgemeester en uit warme, oprechte genegenheid. Zoo werd deze ontvangst eene gebeurtenis, die bestuurder en gemeentenaren nog lang heugen zal en die de wederzijdsche verstandhouding op den aange naamsten grondslag plaatst.

Kruiningens nieuwe burgemeester geïnstalleerd

Tijdens den rijtoer door het dorp. De burgemeester naast wien zijn moeder zit, wordt overal hartelijk toegejuicht

Eden in 't rijtuig gluren. „Wat een aardige burgemeester!”

Door den loco-burgemeester, wethouder Koele, wordt den nieuwen burgemeester de ambtsketen omgehangen bij de installatie op het Raadhuis.

Zeeuwsche burgemeesters in spé, die ook ter verwelcoming aanwezig waren.

Na de plechtige installatie poseerde de burgemeester met de Raadsleden, familie en genoodigden voor ons.

Zeeuwsche Omroep

Hallo! Hallo! hier is de persdienst van den officiëlen Zeeuwschen Omroep. Het verder vertellen van deze origineele berichten is geoorloofd.

Onze correspondent te Sas van Gent deelde mede, dat de marechaussee te paard B., na schriftelijken cursus, het diploma van het Instituut voor rechtszaken en rechtskennis behaalde. Geen wonder! Te paard kom je over alle moeilijkheden gemakkelijk heen.

Te Goes is de middenstand verontwaardigd over het feit, dat een postbode, met behulp van zijn brievenbus, een negotie in schoenen drijft.

De ondernemende pantoffelheld was juist van plan geweest een actie te gaan voeren voor grootere brievenbussen; dit om de vlugge bestelling der diverse orders te bespoedigen.

De Ierseksche Damclub, zoo seint men ons, zal zich aansluiten bij den grooten Zeeuwschen Dambond, omdat de vereeniging steeds vooruit gaat.

De dammers mogen toch wel opletten bij dat steeds voortgaan, anders komen ze, vandaag of morgen, nog in de Schelde terecht!

Een provinciaal orgaan bracht vorige week rijke bijzonderheden over de stembegroefde ingewanden van den Bewester Eedepolder, benoorden Pietersdijk. Wij dachten eerst, dat daar, inplaats van te Darmstadt, de bakermat van de buiksprekers gevonden was, doch later kwamen wij op het idee, dat men ingelanden bedoeld kan hebben.

Tot groote verbazing van alle musici heeft een harmonie-korps op een der eilanden een legaat van f 150.— gekregen. Ter opheldering zij meegedeeld, dat wijlen de erfzater zeer doof geweest moet zijn.

Ook te Oostburg is een bank bezweken. Het is met deze financieele meubelstukken hier een raadselachtig geval, telegrafeerde een onzer medewerkers, hoe minder Zeeuwen er op gaan zitten, hoe eerder zakken ze door!

De Kamer van Koophandel te Terneuzen ontving van den minister de mededeeling, dat prikborden inderdaad tegen de ioterij-wet ingaan. Eenige bestuursleden moeten daar zoo van geschrokken zijn, dat zij niet meer met een vork durven eten.

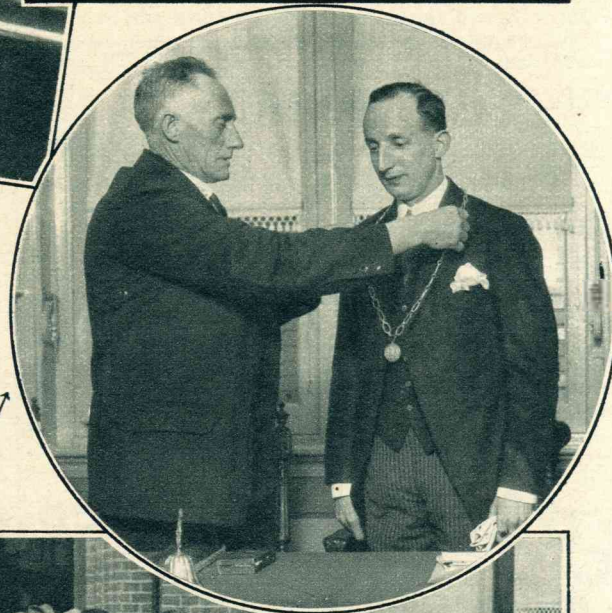
Men bericht ons uit Stavenisse, dat het Emma-bloempje f 15.— zuiver heeft opgebracht. De schoonmaakkosten zijn bepaald erg hoog geweest!

Uit tal van plaatsen ontvingen wij tijdingen van het overlijden der oudste inwoners.

Als het meeloopt, krijgen wij binnenkort nog berichten over de geboorten van de jongste gemeentenaren!

Voor de vacante betrekking van gemeente-secretaris te Kruiningen hebben zich 32 sollicitanten aangemeld. Een der gegadigden schreef als aanbeveling, dat hij zelf een vulpen had en genegen was, die in gemeente-dienst te gebruiken. Die belangloze verdient de benoeming!

Tot de volgende week, dames en heeren!

Voor
toilet

Agfa

VISKOSE SPONS

*altijd aangenaam en
zuiver door uitwasschen
in heet water of uitkoken*

Verkrijgbaar bij Apothekers, Drogisten en in zaken voor
huishoudelijke artikelen. Import.: L. S. A. Bron, Rotterdam

**ALS DE
BLOESEM
ONTLUIKT**

• Ook al zijn de gure dagen voorbij, dan mag
dit voor U nog geen reden zijn, de verzorging
van Uw teint achterwege te laten. Integen-
deel. Juist in het voorjaar is een dagelijksche
verzorging van Uw huid een eerste vereichte.
Iederen dag weer behoeft Uw huid één of
meerdere massages met *Pond's Cold Cream*,
die haar grondig reinigt en haar jong houdt.
Maar óók wanneer ge uitgaat, hetzij 's mor-
gens of 's avonds, doe dan altijd een weinigje
Pond's Vanishing Cream op Uw gezicht. Ze
vormt een goede basis voor poeder en geeft
U een aantrekkelijke matte teint.

VERZORGT UW TEINT MET

POND'S

VANISHING EN COLD CREAM

MONSTERS
van beide Creams
ontvangt U na inzending
van 10 cl. portl aan Pond's
Extrait Co., Afid 16, Amsterdam

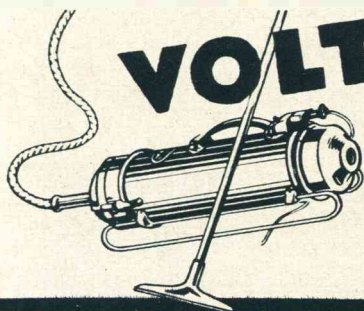

ERASMIC Tandzeep
**PARELWITTE
TANDEN,
FRISSCHE
MOND**

FABRIKAAT
ERASMIC COMPANY LTD.
LONDEN
IMPORTEURS:
FIRMA B. MEINDERSMA,
DEN HAAG.

X ESD 32 - 0259A

VOLTA
STOFZUIGER

DE stofzuiger, welke zóó volmaakt
van constructie is, dat hij door iede-
ren vakkundigen installateur met
warmte en overtuiging wordt aan-
bevolen. Vraagt uw installateur om
gratis demonstratie!

Volta... de Dienstknecht in uw huis

Voor niemand verbergen wij

de samenstelling van Palmolive

Iedere vrouw die zorg draagt voor haar teint,
let in de allereerste plaats op de zuiverheid
harer toiletzeep. Zij dient daarbij te bedenken,
dat deze zuiverheid niet in de kleur of den
vorm, doch in de samenstelling is te vinden!

Vraagt u zich dus, voor u zeep koopt, af welke
bestanddeelen deze bevat - want dat is uw
grootste waarborg.

Voor niemand verbergen wij, dat Palmolive
zeep uit zuivere olijf- en palmoliën wordt be-
reid. Door de eeuwen heen hebben die oliën
bekend gestaan om haar verzachtenden in-
vloed op de huid, waarom dan ook duizen-
den schoonheids-experts het regelmatig ge-
bruik van Palmolive zeep aanbevelen.

*Let steeds op de
groene verpakking
met den zwarten
band!*

20ct

Behoudt de frissche teint der jeugd

H-32-54 AB

Een koninklijke kunst

oud als onze beschaving zelve en reeds be-
oefend door de vorstinnen van Egypte, is de
gelaatsmassage. Zij hergeeft het gelaat de
soepelheid en elasticiteit, die de charme van het
gezicht van meisje en jonge vrouw uitmaken.
Volg dezen koninklijken weg en masseer van
tijd tot tijd Uw gelaat met Purool, dat alle vetten
bevat, welke Uw huid voor haar gezondheid
en schoonheid behoeft.

LIJDERS AAN MAAGPIJN

maagkramp, zuur, hartwater
en slechte spijsvertering zullen
baat vinden bij het gebruik
van het reeds meer dan
40 jaren in den handel zijnde
Maagpoeder Boom

Alleen echt zoo de verpakking is
voorzien van bijstaand fabrieksmerk.

Verkrijgbaar in de meeste Apotheken
en Drogistwinkels à f 1.25 per doos.

IN BED MET RUGPIJN.

Zij moest van haar kinderen weg

„Zes maanden rust, weg van de
kinderen”, schreef men deze vrouw
voor, toen haar rugpijn acuut werd.
Zij schrijft ons om te vertellen, hoe
zij zulk een kuur voorkwam. Let
vooral op den laatsten zin van haar
brief:

„Twee jaar geleden leed ik aan
hevige pijn in mijn lendenen en ik
kon mij niet moeite recht houden.
Soms moest ik een heele week naar
bed. Gedurende drie maanden ging
ik het ziekenhuis in en uit en natu-
urlijk knapte ik dan wel wat op, maar
helaas vertelde men mij daar, dat
men mij geen medicijnen kon blijven
geven, maar dat ik een maand of
zes absolute rust noodig had — weg
van mijn kinderen. Ik kon er niet
toe komen van de kinderen te schei-
den, dus ging ik maar niet meer naar
het ziekenhuis. Ik begon Kruschen
Salts te gebruiken en heb sindsdien
geen last meer van mijn rug”.
Mevr. W.

wekkende zouten, die de oorzaak
van rugpijn direct bestrijden. Spoed-
ig nadat u begonnen bent Kruschen
Salts te gebruiken, houden de ergste
rugpijnen op. Zoals u met „de
kleine dagelijksche dosis” be-
merkt, worden de steken steeds
minder en eindelijk weet u nauwe-
lijks meer wat pijn is. En als u dan
verstandig bent, voorkomt u een
eventuele wederinstorting door
geregeld iederen morgen de kleine,
smaakloze dosis Kruschen Salts
te blijven gebruiken.

**Kruschen
Salts**

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle
apothekers en drogisten à f 0.90 en
f 1.60 per flacon.
Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij.,
Heerengracht 209, Amsterdam C.

Kruschen Salts bevat leven-

Doelmatige Publicatie

van uw zakennieuws
is van groot belang
voor uw onderneming

Circusmeisje

DOOR

JOHAN DE GRAAFF

Hoewel zij verbitterd was, omdat men haar geld had durven aanbieden, gaf zij Lou de boodschap mee, dat zij haar eigen geluk niet wilde koopen ten koste van dat van de moeder van den man dien zij liefhad en van jouw levensrust en dat zij daarom gerust kon zijn: als jij haar zou vragen je vrouw te worden, zou zij je afwijzen. Om je moeder niet te bedroeven door haar in een scheeve positie tegenover haar eigen zoon te plaatsen, beloofde zij daarenboven, dat zij de redenen van haar weigering voor je zou verzwijgen, evenals het onderhoud met Lou.

In de stilte die nu intrad, meende Paul zijn hart te hooren hameren en zijn gedachten verzameland, trachtte hij zich de woorden voor den geest te halen waarmee Tine zijn aanzoek had afgewezen.

„Het kan niet,” had zij gezegd, „ik zou twee andere menschen hopeloos ongelukkig maken, als ik erin toestemde je vrouw te worden...” En later, toen hij had aangedrongen om een reden voor haar afwijzing te mogen vernemen, had zij hem, op zijn verwijt dat zij slecht was en met hem had gespeeld, verbitterd toegevoegd: „Je zou het geloof in je eigen moeder verliezen, als je wist hoe slecht ik was...”

Welk een diepen zin hadden die woorden gehad. Tine was overtuigd geweest dat zijn moeder laag genoeg was, om haar echte of vermeende aanspraken op hem af te willen koopen en in gedachten had het meisje zich hoog boven dergelijke laagheden verheven gevoeld. En achter die woorden, die haar hoogstaand karakter verrieden, had hij zelf een betekenissen gezocht die het meisje tot schande moest strekken en zij hadden hem geprikkeld, haar verwijten toe te voegen, die hem nu verpletterden van schaamte.

Hoe ontzettend veel pijn moest hij haar hebben gedaan en hoeveel heldhaftige zelfverloochening was er niet van haar geëischt, om die talrijke vernederingen zwijgend en geduldig te verdragen? ... Hoe mooi en groot was het offer, dat zij omwille van zijn moeder en in het belang van Lou's vermeend geluk aan haar eigen hart had opgelegd? ... Denkend aan Lou, kwam er een gevoel van walging in hem op.

„Zeg me nu nog eens, Corrie,” verbrak hij het zwijgen, „Wist mijn moeder niets van die laaghartige intriges af en wist zij niets van dien brief?”

„Neen,” antwoordde het meisje met nadruk, „ik zei je reeds, dat je moeder zelfs met Lou's reis onbekend is gebleven. Lou gaf voor dat zij naar Amsterdam ging.”

Paul ademde verlicht, hij zou zijn moeder tenminste niets te verwijten hebben; voor zulk geraffineerd boosaardig opzet achtte hij haar trouwens ook niet in staat. Lou mocht dan te goeder trouw zijn in haar overtuiging, dat Tine een lichtzinnige intrigante was die het op zijn maatschappelijke positie had voorzien, het nam toch niet weg, dat de sluipwegen die zij bewandeld en de middelen die zij gebezigd had, om Tine's veronderstelden toelag te verijdelen en haar eigen toekomst te verzekeren, hoogst gevaarlijk en immoreel waren.

„Wat heeft je bewogen om over dat alles nu te spreken, Corrie? Was het ... medelijden met me?” vroeg Paul eindelijk met een pijnlijken glimlach.

„Dat niet alleen en zelfs niet in de eerste plaats,” antwoordde het meisje blozend. „Ik was allang van plan je alles te zeggen, maar je was afwezig. Waarom ik je dit vertellen wilde zal je duidelijk worden. Ik heb Lou's handelwijze altijd scherp veroordeeld als onwaardig, maar een paar maanden geleden, toen ik haar sprak, kwam ik pas tot het inzicht hoe infaam slecht zij eigenlijk was. Zie je, Paul, ik kon in het gebeurde berusten zoolang ik kon aannemen, dat Lou te goeder trouw was en dat Tine werkelijk een minderwaardig schepsel was. Maar de vorige maand werden me de oogen geopend. Lou kon onmogelijk zwijgen en allereerst bekende zij me uit eigen beweging, dat de brief, die van je moeder afkomstig heette te zijn, door haar zelf geschreven was. Voorts — en dit gaf den doorslag — liet zij zich ontvallen, dat Tine van Staveren een hoogst achtenswaardig meisje was, dat weliswaar in maatschappelijke standing, maar zeker niet in opvoeding of karakter beneden ons stond.”

„Hoe wist zij dat?” viel Paul doodsbek uit.

„Tine heeft haar bij dat onderhoud in Arnhem haar geheele verleden blootgelegd, alleen om zich schoon te wasschen van allerlei verdachtmakingen, die Lou, zoals zij beweerde, ter oore waren gekomen. Niettegenstaande Lou dus wist dat zij zich op een lage manier vergreep aan de reputatie van een fatsoenlijk meisje, heeft zij haar intriges verder uitgesponnen, alleen met het doel jou voor zichzelf te behouden. Dit deed me inzien welk een gemeen karakter zij had. Toen bedacht ik dat je recht had dit alles te weten, vooral toen ik begreep dat je het meisje nog steeds liefhad en aan een huwelijk met Lou toch niet dacht. Ik weet niet of ik hiermee goed heb gedaan, Paul, ik had niemand wien ik om raad kon vragen, maar die vlek op den naam van een onschuldig en karaktervol meisje en ... en ...”

„En dat alles deed je besluiten een stap te doen, dien je tot de beste in je leven kunt rekenen,” viel Paul met warme overtuiging uit. „Corrie, je hebt een dapper besluit genomen, dat elk rechtvaardig en edel mensch zou eeren. Maar mijn God, wat een afschuwelijke nachtmerrie lijkt me die geschiedenis. Wat moet dat arme kind al dien tijd geleden hebben. Dat is dus het geheim geweest, naar den sleutel waarvan wij zoolang gezocht hebben: het offer van haar hart. Mijn God, hoe kan het meisje, als ze zich alles herinnert wat wij haar hebben aangedaan, ons nog een enkelen blik waardig keuren? ...” eindigde hij met gebroken stem.

Plotseling herinnerde hij zich het afscheid van Tine in het ziekenhuis en verpletterd van schaamte stond hij op.

„Laten we gaan,” verzocht hij schor, verlangend om aan zijn kwellende gedachten te ontkomen. „Ik moet onmiddellijk schrijven, Corrie, het eerst aan mijn moeder.”

„Zul je zwijgen over mijn inmenging, Paul?” verzocht het (Slot) meisje met dringende stem.

„Natuurlijk, m'n beste, niemand zal weten dat ik je ontmoet heb,” stelde hij haar gerust.

„Welnu, dan blijft me alleen nog over om je goed succes en een gelukkige ontknooping toe te wenschen,” hernam het meisje, Paul glimlachend aanziende.

„Dank uit den grond van mijn hart, trouwe kameraad,” viel hij ernstig uit, terwijl hij beide handen van het meisje drukte. „Je mag gerust weten, dat je me in dit uur aan het leven hebt teruggegeven. Kom, laten we nu gaan, later, in Holland, hopen we elkander terug te zien en dan zal je getuige zijn van ons geluk...”

Het meisje zijn arm aanbiedend, verliet hij het Generalife en op hetzelfde oogenblik schoot hem het laatste deel van Mathama Akbar's voorspelling te binnen.

„Ik zie u met een vrouw zitten in een rozentuin en u is in een ernstig gesprek met haar verdiept. Zij zal u den sleutel geven van de poort waarachter het geluk voor u ligt...”

Zijn gedachtengang werd onderbroken door een vraag van het meisje, dat peinzend naast hem voortliep.

„Geloof je, Paul, dat alles nu in orde zal komen en dat alle moeilijkheden verdwenen zullen zijn?”

„Ja,” antwoordde hij met rotsvaste overtuiging, „alle hindernissen zullen wegvallen en over eenige dagen zal ik me volkomen gelukkig voelen...”

HOOFDSTUK XXXI

DE LAATSTE SLAGBOOM VALT

Lou zat tegenover haar tante in het salon voor het raam. Zij waren sinds eenige weken uit Zwitserland teruggekeerd en zagen vol ongeduld uit naar Paul's bericht, waarin hij zijn thuiskomst zou aankondigen. Lou, die langen tijd gewanhoopt had aan de vervulling van haar levenswensch, toen Paul's afwezigheid veel langer duurde dan zijn moeder en zij het zich hadden voorgesteld, was de laatste weken weer met nieuwe hoop bezielde. Zij vertrouwde erop dat de langdurige reis en de indrukken die Paul had opgedaan, de gedachte aan de gehate dompteuse voorgoed naar den achtergrond zouden hebben gedrongen en dat de jongeman, van zijn dwaze genegenheid voor haar genezen, als een herboren mensch bij zijn moeder zou terugkeeren. Dat haar tante na Paul's vertrek, nu meer dan een jaar geleden, met geen woord over de toekomst had gerept en zelfs alle aanleiding daartoe zorgvuldig had vermeden, had haar heel lang zorg geboord, maar nu Paul's moeder de laatste weken allerlei plannen met haar had beraamd om den jongenman voorgoed aan huis te binden en daartoe zelfs het denkbeeld had opgeworpen om naar Den Haag te verhuizen waar Paul meer afleiding zou vinden dan in het provincienest waar zij woonden, nu was de hoop teruggekeerd dat haar tante alles in het werk zou stellen om een spoedige verbintenis met Paul tot stand te brengen.

Mevrouw van Affelen dacht daar evenwel niet aan. Zij had na Paul's vertrek het meisje eenmaal duidelijk te verstaan gegeven dat een eventueel huwelijk in een ver verwijderd verscheid zou liggen en overigens had zij besloten zich beslist van elke inmenging en aandrang te onthouden.

Lou was juist opgestaan om thee te schenken, toen de huisknecht, na te hebben aangeklopt, het salon binnentrad met een brief.

„Er wordt toch op dit uur geen post besteld, Hendrik?” vroeg Lou verwonderd, den brief aannemend en op het punt hem te openen.

„Expresse bestelling — Luchtpost en Persoonlijk, staat erboven, jufvrouw,” waarschuwde Hendrik, „mevrouw moet dit teekenen, alsjeblieft.”

Lou bekeek verwonderd en eenigszins ongerust het adres, de brief was van Paul afkomstig en deze was niet gewoon zijn brieven van de aanduiding „Persoonlijk” te voorzien. Met een vragenden blik reikte zij het schrijven aan haar tante over, die het terstond openbrak nadat Hendrik het vertrek verlaten had. Het bleek een lange brief te zijn en ongerust begon mevrouw van Affelen te lezen.

„Lieve moeder, Hoewel de aanduiding op het adres van dezen brief u verwonderd zal hebben, zal de lezing ervan u overtuigen, dat het schrijven alleen voor u is bestemd.

Na deze inleiding wil ik u onmiddellijk geruststellen met de mededeeling, dat ik me in goeden welstand mag verheugen. Gaarne hoop ik dat het verblijf in Zwitserland u goed zal hebben gedaan en dat ik u spoedig in goede gezondheid zal mogen ontmoeten.

Met beklemd gevoelens ga ik er thans toe over u de redenen uiteen te zetten, die me tot dit schrijven hebben gedwongen. U zult wel reeds begrepen hebben, dat ik u wil spreken over het meisje, dat ik, hoewel ik er eerlijk mijn best voor heb gedaan, nooit heb kunnen vergeten. U zult zich herinneren dat Tine, toen zij mij afwees, als reden daarvoor op gaf dat er een geheim was in haar leven dat haar daartoe dwong en u zult ook nog wel weten dat zij mij in den waan bracht dat zij onmogelijk een waardige vrouw voor mij kon zijn.

'k Ken thans den aard van dit geheim, lieve moeder, hoewel ik Tine na ons afscheid nooit meer gezien of gesproken heb. Alles wat raadselachtig en verdacht scheen in haar leven, strekt haar tot eer, zooals ik u reeds na den dood van Moelav schreef en de redenen die haar noopten mij af te wijzen, getuigen

bovendien nog van zooveel zelfverloochening en van zooveel medelijden met u, dat u zult moeten toegeven dat een hoogstaand karakter als het hare zeldzaam is.

Tine, lieve moeder, is het slachtoffer geworden van Lou's listig bedrog —"

Mevrouw van Affelen liet, zoover gekomen, verschrikt den brief zakken en keek Lou, die tegenover haar zat, met een niet-begrijpenden blik aan.

„Heeft Paul bijzonder nieuws, tante?" vroeg het meisje, brandend van nieuwsgierigheid.

„Neen.... ja.... ik weet niet...." antwoordde mevrouw van Affelen hulpeloos en met een vreemden klank in haar stem.

Zij trachtte haar verwarde gedachten te ordenen en vervolgde eindelijk de lezing.

„Het meisje was vastbesloten mij te accepteren, indien ik in de geschiedenis van den dood van haar ongelukkige zuster en in haar familiebetrekking tot den dronkaard geen beletsel zou zien, maar Lou heeft dit weten te voorkomen.

Om mij en u zoogenaamd de oogen te openen, spande zij met een minderwaardig, jaloersch en valsch schepsel samen en liet zoowel aan u als aan mij een anoniemen brief schrijven, die niets dan lasterlijke aantijgingen bevatte.

Zij was op dat oogenblik nog te goeder trouw in haar geloof dat Tine tot een verdachte familie behoorde en een obscuur schepsel was, maar later, toen zij had bespeurd dat de anonieme brief die mij in handen was gespeeld, geen verandering had gebracht in mijn gevoelens voor Tine, waren haar pogingen om ons van elkander te houden valsch en laaghartig...."

Paul's moeder onderbrak de lezing nogmaals en wierp Lou, die nerveus met haar vingers zat te knippen, een blik toe, waarin droefheid en verwijt lagen.

„Lou heeft ook later, toen zij wist dat alles laster was, niet afgezien van haar besluit om het meisje onmogelijk te maken, lieve moeder. Toen zij echter bespeurde dat al haar pogingen tevergeefs waren, sloeg zij een anderen weg in, den weg naar het hart van Tine. Met gebruikmaking van een valsch schrijven, dat van u afkomstig moest zijn, heeft zij Tine weten te bewegen tot de belofte mij af te wijzen als ik haar vragen zou, nadat zij haar eerst op een grove manier beleedigd

had door haar geld aan te bieden. Voorgevend dat ik reeds zoo goed als verloofd was en dat Tine's jawoord u zoowel als haar ongelukkig zou maken en dat mij uw huis zou worden ontzegd, gelukte het Lou inderdaad haar over te halen mij op te geven. Hoeveel leed die gemeene intriges van Lou over onze hoofden heeft gebracht, behoef ik u wel niet uiteen te zetten. De herinnering eraan maakt me echter zoo bitter jegens Lou, dat ik er onmogelijk in kan berusten, nog langer met haar onder uw dak te leven. Ik wil haar niet meer zien en mocht onverhoopt haar gezelschap — slecht gezelschap, moeder — u onmisbaar zijn, dan zal ik zoo vrij zijn zelf elders te gaan wonen...."

Met een zachten kreet liet mevrouw van Affelen den brief vallen en richtte zich vervolgens tot het meisje.

„Lou, ik.... ik bleef liever even alleen," bracht ze moeilijk uit. „Ga voor een oogenblik naar je kamer, kind, ik zal je wel weer laten roepen. Geef mij dien brief maar even, zoo, dank je."

„Maar wat is er toch, dat u zoo nerveus maakt, lieve tante?" riep Lou verschrikt uit, terwijl zij op de oude dame toeliep.

Met een korzeligen blik en een beslist gebaar weerde mevrouw van Affelen Lou's liefkoozende hand af.

„Ga nu maar, later, straks, zal je er wel van hooren," sprak ze met harde stem, „laat me nu alseblieft alleen."

Verward en verontrust verliet Lou met aarzelande schreden de kamer, waarop de oude dame den brief weer opnam.

„Moeder, het zou mij hard vallen u thans, nu ik het lijden zelf heb leeren kennen, verdriet te moeten doen, maar ik kan ternauwernood gelooven dat dit, nu u alles weet, nog het geval kan zijn. Uw liefhebbend, medelijdend hart moet wel opengaan, bij de gedachte aan wat Tine voor offers heeft gebracht en aan wat zij geheel onnoodig en zoogenaamd om uwentwil geleden heeft. En dat, terwijl zij niet anders dan verachting voor u kon voelen, nadat Lou haar in uw naam geld had aangeboden.

Lieve moeder, ik zie maar een weg waarlangs dit alles nog goed te maken is. U weet dat mijn gevoelens voor Tine nog niets van hun diepte en sterkte hebben ingeboet. Geef mij uw toestemming om het meisje nogmaals te vragen en geef mij uw verzekering dat gij haar in uw huis zult ontvangen met de genegenheid, die zij door haar offers aan u heeft verdiend. Moedertje-mijn, geef aan onze liefde een hoogere wijding door uw zegen en laat mij daarop niet te lang meer wachten. Een jaar, een heel, lang jaar heb ik gestreden met mijn verlangen en mijn verdriet, toe moeder, doe dit leed in vreugde en geluk verkeeren. Als gij u uw eigen jeugd herinnert en uw liefde voor vader, ben ik overtuigd dat gij geen oogenblik met uw antwoord zult aarzelen, evenals ik ervan overtuigd ben, dat gij uw besluit nimmer zult betreuen, omdat ge een liefhebbende dochter gewonnen zult hebben.

Lieve moeder, ik wacht met hoopvol verlangen uw antwoord af en blijf met een kus en een stevigen handdruk, uw u liefhebbende Paul."

Met een snik vouwde mevrouw van Affelen den brief dicht en gedurende een geruimen tijd liet zij haar tranen den vrijen loop. De toon van Paul's laatste beden hadden haar diep geroerd en het beroep op haar eigen herinneringen aan haar jeugd en haar liefde maakte haar hart week als was.

De vraag welk antwoord zij Paul moest geven, kostte haar geen oogenblik strijd, na de onthullingen in den brief was er maar een antwoord mogelijk en dat zou niet alleen het meisje rehabiliteeren en haar een vergoeding schenken voor wat zij onschuldig geleden had, maar dat zou ook het geluk van haar zoon verzekeren. Meer zorg baarde haar echter de vraag wat zij met Lou moest beginnen. Nadat Paul vertrokken was, had zij een verwijdering voelen ontstaan tusschen zichzelf en het meisje, niet omdat zij minder van haar was gaan houden, maar omdat het bewustzijn van wat haar zoon leed, telkens weer de gedachte in haar levendig maakte aan het circusmeisje, dat zich tusschen haar en Lou scheen te hebben gedrongen.

Tot laagheden als die, welke Paul haar had onthuld, had zij Lou nooit in staat geacht en toch durfde zij haar niet hard te vallen. In de eerste plaats had zij zelf de verwachting in het meisje gewekt en levendig gehouden, dat zij eenmaal Paul's vrouw zou worden en in de tweede plaats zocht en vond zij een verontschuldiging voor het gebeuren in Lou's liefde voor haar zoon.

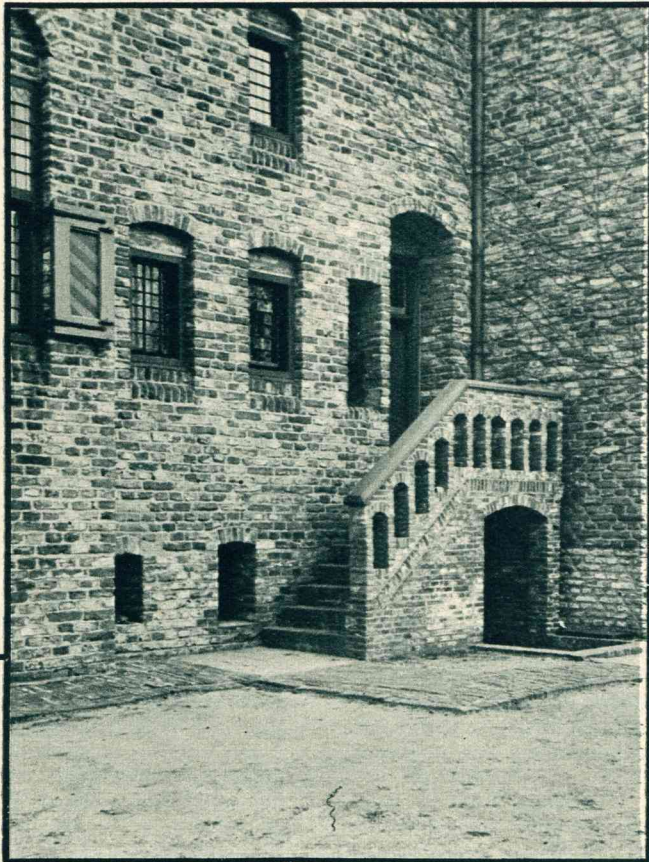
Langen tijd zocht zij naar een uitweg en eindelijk besloot ze het meisje inzage te geven van Paul's brief en haar binnen eenige dagen naar een familielid in Den Haag te zenden.

Voor zij zich echter voor dit pijnlijk onderhoud met haar achternichtje naar boven begaf, nam zij een vel papier en schreef er zonder eenige aarzeling de volgende woorden op :

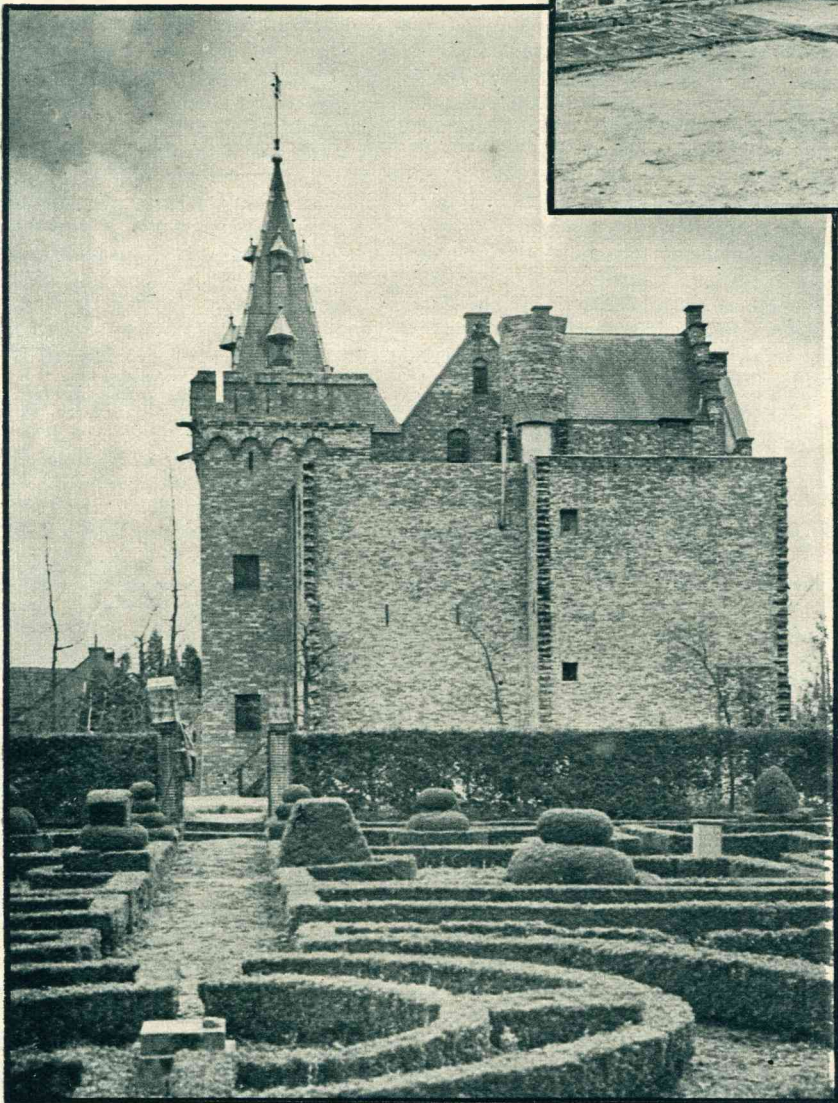
„Paul van Affelen — El Primo — Granada — Spanje.

Mijn zegen, haast je naar haar toe en breng haar hier; vraag haar ook uit mijn naam vergiffenis en zeg dat ik met groot verlangen naar mijn dochter uitzie. Je moeder."

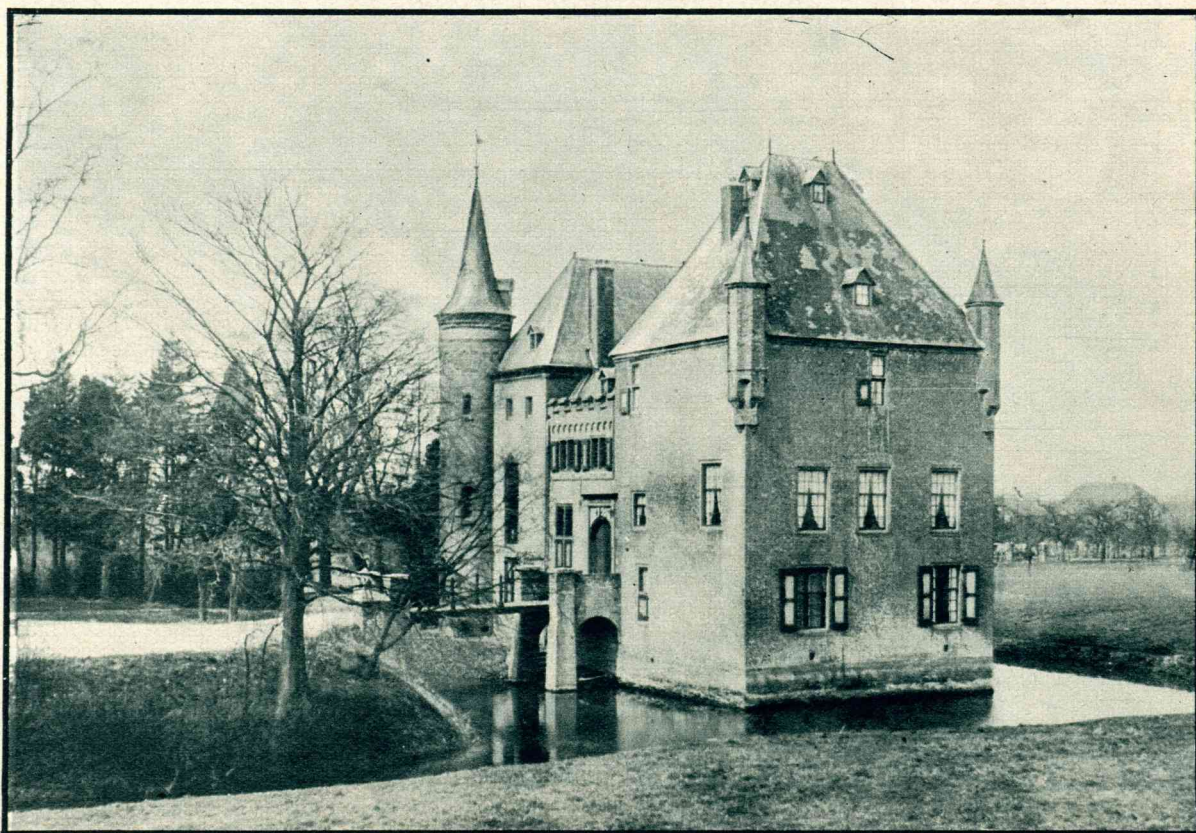
Vervolgens schelde zij Hendrik en hem het telegram overreikend sprak zij : „Verzend het dringend, Hendrik. En maak alles in orde voor meneer

'n Mooi hoekje op het kasteel Sijpesteijn.

Zijaanzicht van het kasteel Sijpesteijn te Nieuw-Loosdrecht (1298)

Het Huis van Malsem te Well (Gld.)

Paul's thuiskomst en voor de ontvangst van een gast. 't Is een dame, Hendrik, we zullen haar de blauwe kamer geven...."

En bij deze woorden vloog er voor het eerst sinds langen tijd een gelukkige glimlach over het gelaat van mevrouw van Affelen.

HOOFDSTUK XXXII

HET DURE GELUK

In een der buitenwijken van Amsterdam stopte eenige dagen later een auto voor een klein heerenhuis. Paul van Affelen had geen geduld om op den chauffeur te wachten en zelf het portier openend, liep hij op de huisdeur toe en trok aan de schel.

Aan het dienstmeisje dat hem binnenliet, noemde hij zijn naam en verzocht hij mevrouw te spreken en een oogenblik later bevond hij zich in het salon tegenover een oude, vriendelijke dame, die hem met kwalijk verborgen nieuwsgierigheid opnam.

„Meneer van Affelen... ah, juist, ik herinner me dien naam, u is een van juffrouw van Staveren's vrienden, nietwaar?” begon de dame.

„Juist, mevrouw, en ik ben gekomen om juffrouw Tine even te spreken, als dit mogelijk is,” bracht Paul haar op de hoogte.

„Wel, de juffrouw ontvangt nooit bezoek; uw komst zal haar dus ongewild genoeg doen, meneer. Zij is op het oogenblik in den tuin, het is nog heerlijk weer voor October, vindt u niet? Als u even geduld wilt hebben, zal ik haar waarschuwen, vergunt u me?”

Zonder een antwoord op haar vragen af te wachten, wierp de oude dame de deuren open die toegang tot de tuinkamer gaven en plotseling was het Paul, alsof zijn hart opsprong van vreugde, toen hij Tine in den tuin ontdekte.

„Pardon, mevrouw,” voorkwam hij de dame, „mag ik haar misschien verrassen?”

Op de lachend gegeven toestemming liep Paul zachtjes de kamer door en bleef bij den ingang van den tuin stilstaan om zijn ontroering te bedwingen.

De stem, de geliefde stem die hem in de ooren had geklonken in eenzame nachten in de woestijn zoowel als in zijn droomen, was duidelijk verstaanbaar en zij bracht hem voor een enkel oogenblik buiten zichzelf.

Paul kon Tine's gelaat niet zien, zij zat met haar rug naar hem toe en was in een gesprek gewikkeld met een aanvallig driejarig meisje, dat naast haar op een voetenbankje met een pop zat te spelen. Alsof hij een wonder aanschouwde, bleef Paul eenige oogenblikken staan staren op Tine's slanken hals en op de donkere, glanzende omlijsting van haar hoofd, waarvan de aanblik hem plotseling weer den zoeten lathyrusgeur in herinnering bracht.

Als de hemel hem genadig was zouden deze beide meisjes, het groote en het kleine, binnen eenige minuten zijn dierbaar eigendom zijn, de weelde van zijn leven en de eindelijke vervulling van zijn liefste droomen. Hij werd beurtelings rood en bleek als hij dacht aan het oogenblik, waarop hij voor haar zou staan en juist wilde hij aan alle bange aarzeling een eind maken, toen de stem van kleine Tine hem van elke beweging terughield.

„Tante Tine, wanneer neemt u zusje weer mee naar de leeuwen?” vroeg het kind.

„Dat weet ik nog niet, lieveling, misschien wel volgende week,” beloofde Tine.

„En nemen we dan voor koning Zemba ook iets lekkers mee, tante?”

„Ja, Tineke, Zemba krijgt ook lekkers, hoor, en jij mag het hem geven.”

„Is tante Tine niet boos meer op Zemba?”

„Nog wel een beetje, schattie, maar tante Tine denkt dat Zemba niet goed heeft nagedacht toen hij de ooms pijn deed.”

„Neen,” viel het kind met een peinzenden blik in, „Zemba zal vergeten zijn dat hij de ooms geen kwaad mocht doen, hè tante? Als hij er aan gedacht had dat tante Tine zoo'n mooi, blinkend bloemetje van oom had gekregen, zou hij oom niet gebeten hebben, hè?”

Blijkbaar onder den indruk van de herinneringen aan het verleden, dat het gebabbel van het kind voor haar geest deed opleven, gaf Tine geen antwoord, maar Paul's hart scheen een oogenblik stil te staan, toen hij het meisje naar haar hals zag grijpen, waar hij vermoedde dat het sieraad hing, dat hij haar eens geschonken had. Toen hield hij het niet langer uit. Hij kuchte luid, niet alleen om zijn aanwezigheid te verraden, maar ook om iets hinderliks uit zijn keel weg te hoesten en terwijl hij Tine op zag staan, was hij in drie passen naast haar.

Toen zij een blik op hem wierp, groefde zich een smartelijke trek om haar mond en een oogenblik wankelde zij, zoodat zij zich vast moest grijpen aan het tuinafletje dat voor haar stond. Maar bijna onmiddellijk beheerschte zij zich en gleed er een zachte, droefgeestige kalmte over haar bleek gelaat. Zwijgend staarde zij naar Paul's sterk vermagerd gezicht en naar de diepe groeven langs den mond, die haar verrieden hoe lang en hoeveel hij te lijden moest hebben gehad. Plotseling vulde een moede, twijfelende uitdrukking haar oogen, maar toen Paul begon te spreken werd haar blik warmer.

„Tine...” zei Paul zachtjes, terwijl hij zijn arm strekte en haar hand in de zijne nam. Met zachten drang trok hij haar naar zich toe. Zij schrok ervan met een hoogroodgekleurd gelaat stamelde zij verward z'n naam: „Paul!”

Terwijl hij haar hand aan zijn lippen bracht, trachtte zij zich te beheerschen.

„Welk een verrassing...” bracht ze met een heesche stem uit.

„Ja,” antwoordde hij warm, terwijl hij het meisje nog dichter naar zich toetrok, „een gelukkige verrassing, Tine, ik hoop voor jou en voor mij. Ik ben hier gekomen in opdracht, ik heb een boodschap voor je...”

„Een... boodschap?...” stamelde het meisje, in de war gebracht door zijn houding en trachtend zich uit zijn omarming te bevrijden.

„Ja, een boodschap, lieveling, van mijn moeder. Zij en ik, wij vragen je om vergiffenis voor het leed dat door ons toedoen, maar voornamelijk door het boosaardig opzet van een verblind, jaloersch schepseltje, in je leven is gebracht. Moeder en ik weten alles, alles, hoor je... Wij kennen je geschiedenis, je heldhaftige offers in het verleden aan de nagedachtenis van je zuster, aan haar kind en die aan mijn moeder en aan je eigen liefde gebracht. Wij weten alles van de ellendige rol, die Lou heeft gespeeld en wij weten, dat zij in haar werkelijke of vermeende liefde voor mij een reden en een verontschuldiging vond om jou te besmeuren. Wij kennen de reden van je weigering om mijn vrouw te worden, maar ik weet ook, lieveling, dat je van me houdt...”

Ik zal me nu niet meer op een dwaalspoor laten brengen door je uitvluchten, Tine. Ik kom je nu halen om je voor altijd bij me te houden...”

„Halen, je komt me halen?” fluisterde het meisje met een snik.

„Ja, mijn lieveling, mijn moeder wacht je met ongeduld en ze heeft me aangespoord me te haasten.”

Paul voelde haar huiveren in zijn armen en toen hij haar dwong naar hem op te zien, ontwaarde hij een glans van teederheid en gehuk in de wonderlijke diepten van haar oogen en was de droefgeestige trek om haar mond verdwenen.

Een beweging van het kind aan haar voeten bracht haar tot de werkelijkheid en plotseling ving Paul een smartelijken blik op, toen het meisje naar de kleine keek. Met een glimlach bukte hij zich en voorzichtig en teeder nam hij het kind op en zette het op het tuinafletje.

„Ja,” herhaalde hij toen met een gelukkigen lach, „ik kom je halen, beiden, groote Tine en kleine Tine, beiden naar moeder...”

Het kind keek hem onderzoekend aan en plotseling een arm om Paul's hals leggend, vroeg het meisje: „Is het waar, tante Tine?”

Voor een oogenblik weerspiegelde Tine's blank-en-rose gelaat iets van den strijd, die in haar hart woedde, maar eindelijk gaf ze zich over.

„Ik geloof... ja, het is waar, mijn liefje, we gaan beiden naar moeder...” antwoordde zij met een gelukkige stem en met een snik verborg zij haar hoofd aan Paul's borst.

EINDE

I

In het nummer van de volgende week beginnen wij met de publicatie van een novelle, waarnaar de lezers iedere week zullen uitzien, zoowel om den boeienden en fijnen inhoud als om den prettigen verhaaltrant.

N HET DONKER

geeft het verhaal van twee mensen, die ver van elkaar af staan en onder ongewone omstandigheden elkaar vinden, om samen den weg van het geluk op te gaan, terwijl onverwachte wendingen en voorvallen spanning in het verhaal brengen, welke tot het einde blijft boeien.

DOOR de Radio

Onder de talrijke fouten, welke den twintigste-euwschen mensch aankleven is dit een der voornaamste: de miskenning van de stilte. Hij heeft de oogenblikken, die tusschen twee geluiden liggen, niet anders weten te vullen, dan met nieuw lawijt. Dit pleit niet voor hem, als men wil erkennen, dat alleen in de stilte de gedachten groot worden en puur. En dit bezwaar kan men dan ook tegen de radio staande houden: zij belet het denken. Maar omdat dit ook al niet ieders bezigheid is, en meer nog, omdat onze bezigheden daarvoor vaak een belemmering zijn, behoort niemand de radio te veroordeelen als een nietsnut of een lastpost, en mag geen enkel mensch zijn medeburger een

Als er goede muziek wordt uitgezonden.

His Masters Voice.

Fransche les.

„Holland leidt met 1-0”

Een „gloeiend” debat tijdens een lezing over de oorzaken van de crisis.

waaruit u de „Negende” van Beethoven tegenklinkt, doch mijnheer en mevrouw laten het hondje uit.

Er zijn vaders, die hun zonen een uitbrander kunnen geven, terwijl de luidspreker vermaant over: „Zachtheid bij de opvoeding”, er zijn menschen die nu eenmaal niet waard zijn een radio te hebben, daar zij de kunst van het luisteren niet hebben geleerd. Tot een minder ergerlijke categorie behooren de lieden, die zoo enthousiast zijn met de uitzendingen van Hilversum, Huizen, Daventry, Warschau, Berlijn, enz., dat zij van geen ophouden weten en van loutere geestdrift meenen, dat hun boven- of benedenburen evenveel behoefte hebben aan dansmuziek als zij zelf. Dezulken zou men een beetje meer maatgevoel willen toewenschen. Maar laat ons de radioweldaden niet vergeten. De werelddeelen heeft zij aan elkaar verbonden, de afstanden denkbeeldig, kennis en kunst bereikbaar gemaakt, het leven vereenvoudigd en veraangenaamd. Goed „gehan-

teerd", kan deze verbluffende en eerbied afdwinge vinding van het menselijk genie tot ons levensgeluk bijdragen. Zij maakt het bestaan giefelijker en vaak waardevoller, in ieder geval afwisselender. Ga uw eigen ervaring maar na. En wat leert een kind van 1932 niet via de aethergolven? Zouden we in de toekomst de scholen maar niet sluiten? Geen tak van onderwijs, die niet per radio wordt gegeven, hetzij talen, hetzij zwemmen, hetzij schoon-schrijven, hetzij naaien. Cursussen voor beginners, voor meer-gevorderden, voor kenners, gegeven door specialisten, op

een manier, die dikwijls heel wat prettiger is dan in het „gewone leven”.

Laat ons de dagorde van een radio-mensch maar eens nagaan. Dan zal wel blijken, dat niemand het recht heeft zijn bestaan saai te noemen.

- 7.— Gewekt door het klokkenspel van den Dom te Keulen.
- 7.30 Gymnastiek oefeningen (in alle talen).
- 7.45 Les in haver-mout bereiding of: „Een kijkje in Mesopotamië.”
- 8.15 Lezing: „Hoe besteed ik mijn dag 't beste?”
- 8.55 Wenken voor laatkomers.
- 9.30 Nieuwsberichten uit de heele wereld.
- 10.30 Klassieke muziek of Honolulu-liedjes.
- 11.— De koffieboon, groei en bloei (door een oud-planter).
- 12.— „Boeken, die u gelezen moet hebben.”
- 1.— Dansmuziek of: „Hoe los ik kruiswoord-raadsels op?”
- 2.— Hoe doe ik mijn inkoop?
- 3.— Lezing over: het Youngplan of: cursus in het borduren.
- 4.— Jazzband.

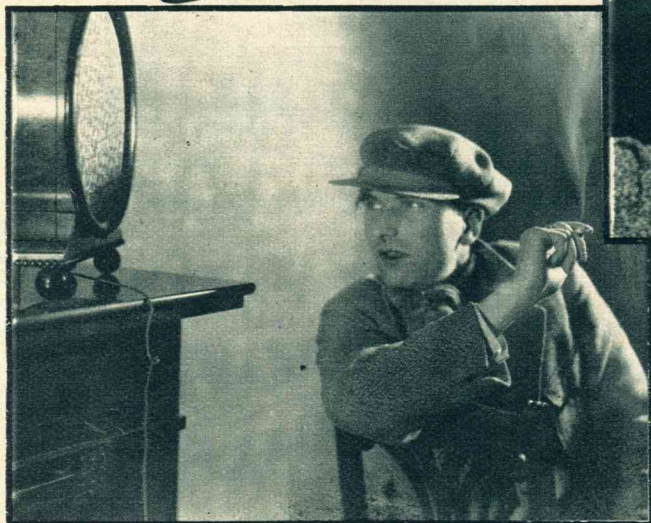

Neem een ons goede boter, twee tepels zout

- 5.— „Wat zullen wij vandaag eten?”
- 6.— „Hoe maken wij 't onzen mannen gezellig”, of: „Sprookjes voor de jongsten.”
- 7.— De beginselen van het Finsch.
- 8.— Politieberichten, beurskoersen, uitslagen.
- 8.30 „Het niezen door alle eeuwen” of: „Eine kleine Nachtmusik”, of: „50 Latijnsche spreekwoorden toegelicht”, of: „Potpourri van filmliedjes.”

De radio doet het nieuwe mantelpak ontstaan.

„Aanhouding en opsporing verzocht van . . .”

„En toen zei Roodkapje tegen den wolf: Hier woont mijn grootmoeder”

„Armen zijwaarts, diepe kniebuiging”

- 9.— Uitzending van den bokswedstrijd Dempsey-Carnera.
- 10.— „De mogelijkheden tot verbetering van de Maaskanalisisatie”, of: „Is baby al zindelijk?”
- 10.30 „Crisis?” (door een hoogleeraar).
- 11.— „Bolero” van Ravel of: „Vroeg naar bed”, (een radio-hoorspel).
- 11.30 Fluitconcert van Weensche kanaries, of: „Hoe zaait men tarwe?”
- 12.— Wilhelmus, Internationale. „Wei te rusten, Dames en Heeren”.

En als de dame of de mijnheer luisteraar reeds is ingedommeld, zingt de Londensche Big Ben hem verder in slaap. Morgen komt er weer een dag.

De radio verplaatst de dansing naar de huiskamer.

HET KIND

DOOR JORIS HAAGEN

Luitenant Birnsbury wierp vanaf het dek van de onderzeeboot Y. 9 nog een laatsten, langen blikop de krijtotsen van de Engelsche kust. Er lagen pijn en weemoed in zijn donkere oogen, die echter, naarmate de gebroken kustlijn met den lichten horizont ineensmolt, plaats maakten voor een harde, onverzettelijke uitdrukking, die aan zijn scherpgesneden gelaat een trek van wanhopige vastberadenheid gaf.

Met een ruk bevrijdde Birnsbury zich van het visioen dat hem gevangen hield en daalde in den commandotoren af. Terwijl hij een blik wierp in den periscoopspiegel, zag hij Higgins, den afstandenlezer en spreekbuisbediende, met een vlugge beweging iets wegstoppen. Hij keek den sergeant met een raadselachtige uitdrukking in zijn oogen aan en zag, dat een vluchtig rood diens wangen kleurde, alsof hij zich betrapte voelde op iets, waarvoor hij zich schaamde.

Birnsbury kuchte en zette zich op het zadel van den commandostoel.

„Mijlsvaart?” vroeg hij kort.

„Veertien,” antwoordde sergeant Higgins.

Birnsbury zocht in den periscoopspiegel even het watervlak af en haalde vervolgens diep adem.

„Hoogteroer: correctie vier,” commandeerde hij.

„Hoogteroer: correctie vier,” herhaalde Higgins door de spreekbuis naar de machinekamer.

„Gereed om te duiken?”

Higgins herhaalde het monotoon en werktuiglijk en een oogenblik later kwam het antwoord door: „Gereed om te duiken.”

Weer zocht Birnsbury den zeespiegel af en met een harde stem commandeerde hij plotseling: „Duiken!”

„Duiken!” herhaalde Higgins door de spreekbuis.

Birnsbury dook met zijn hoofd uit het mangat en luisterde scherp naar de geluiden, die tot in den commandotoren doordrongen, alsof hij er een oogenblik aan twijfelde, of z'n commando wel werd uitgevoerd. Hij hoorde de zuigers van de hydraulische pompen regelmatig op en neer slaan; sissend, slurpend, werd de olie in de leidingen gezogen en het gestamp der motoren deed het heele lichaam van de duikboot trillen. Tevreden stak Birnsbury zijn hoofd weer in het mangat.

„Diepte!” commandeerde hij een oogenblik later.

Higgins wierp een blik op den wijzer van de diepteafstandtrommel, die langzaam bleef rond-draaien.

„Vier, zes.... acht.... vijf meter.... Vijf, twee.... vier.... zes.... acht.... zes meter...”

Regelmatig telde hij door en naarmate de duikboot dieper zank, werd Birnsbury onrustiger. Hij kuchte en verzette zich eenige malen op den commandostoel, wierp herhaaldelijk een blik in den periscoopspiegel en keek dan weer tersluiks naar den sergeant, die met onverdeelde aandacht de cijfers van de draaiende trommel bleef aflezen.

„Tien meter.... tien-twee.... tien-vier....”

„Stop!” commandeerde Birnsbury plotseling.

De Y 9 bleef op 10.4 meter diepte doorvaren, de hydraulische persen zwegen, alleen het krachtige stampen van de motoren was nog slechts hoorbaar.

„Correctie nul,” gelastte Birnsbury.

„Correctie nul,” riep Higgins door de spreekbuis.

Gedurende twee minuten bleef alles stil in den commandotoren; toen ontsnapte Birnsbury een diepe zucht en trok hij zijn hoofd uit het mangat terug.

„Higgins?”

„Ja, commandant?”

Het wandeluurtje der poppenmoeders

„Dat ding, dat je in je hand hield, je weet wel, dat je wegstopte.... wat was dat?”

Er klonk een onrustige spanning in Birnsbury's stem en verwonderd keek de sergeant hem aan.

„Een portret, commandant,” antwoordde Higgins een weinig verlegen.

„Van wie, Higgins?”

„Van mijn vrouw, commandant.”

Birnsbury schraapte zijn keel en dook weer in het mangat.

„Gereed om te duiken?”

Higgins gaf de waarschuwing door en een oogenblik later kwam het antwoord terug: „Gereed om te duiken.”

„Duiken!” gelastte Birnsbury.

Higgins keek verbaasd op: wat had de commandant vanmorgen, dat hij zoo onrustig was en schor sprak? Opnieuw begon hij den diepteafstand af te lezen.

„Twaalf-twee.... vier.... zes.... acht.... Dertien meter....”

Hij telde tot twee en twintig meter en zenuwachtig klonk het plotseling uit den commandotoren: „Stop!”

„Stop!” schreeuwde Higgins in de spreekbuis en weer viel er een zwijgen in de kleine ruimte, waarin een wanhopig man het lot van dertig opvarenden in handen hield.

„Higgins?”

„Ja, commandant?”

„Eh.... hou je van je vrouw?”

„Natuurlijk, commandant, zou ik anders met haar getrouwd zijn?” vroeg de sergeant verbaasd.

„Hm, getrouwd.... als je.... als je nou eens niet van haar hield, Higgins?” klonk aarzelend Birnsbury's stem.

„Dat kan niet, want ik hou van 'r,” gaf Higgins met een glimlach ten antwoord.

„Ja maar, als.... als....” herhaalde Birnsbury kregel. „Als je nou eens niet van haar hield; als je nu eens tot het inzicht kwam, dat je je in je gevoelens vergist had; als je vrouw een vreemde voor je bleef, ondanks alle moeite die je je gegeven had om in haar gevoels- en gedachtenleven op te gaan; als je een leven had als in de hel; als alle

hoop op beter toekomst je ontzonken was ; als je je als een verlorene voelde. . . . wat zou je dan doen, Higgins ?”

Er lag gespannen verwachting in Birnsbury's stem en zijn lippen beefden. Higgins dacht eenige minuten lang na en schudde vervolgens het hoofd.

„Ik weet het niet, commandant,” antwoordde hij eindelijk.

„Je weet het niet ? Eh. . . . zou je er een eind aan maken, Higgins ?”

„Neen, commandant,” klonk het vast.

„Neen ? . . . Zou je weggaan, haar verlaten ?”

„Neen, commandant, ik zou haar ook niet verlaten.”

„Niet ?” vroeg Birnsbury verwonderd. „Waarom niet, Higgins, waarom zou je je leven, een gebroken en ellendig leven, voortslepen aan de zijde van een vrouw, die zich onbegrepen waant en die je elke hoogere vreugde, alle illusies ontnomen had ?”

„Omdat ik een kind heb, commandant,” antwoordde de sergeant rustig.

„'n Kind ?” schreeuwde Birnsbury, terwijl hij van het zadel opsprong, alsof hij door een angel gestoken was. Plotseling begon hij ingehouden te lachen, een harden, onmeedoogenden lach, die Higgins het gevoel gaf, dat hij bespot werd. Wat heeft hij toch . . . wat heeft hij toch ? vroeg de sergeant zich verbijsterd af.

„Gereed om te duiken ?” klonk het hard.

„Gereed om te duiken,” antwoordde Higgins na een oogenblik.

„Duiken ! Diepte !” commandeerde Birnsbury grinnikend.

„Twee en twintig-zes. . . . acht. . . . Drie en twintig. . . . twee. . . . vier. . . .”

Higgins bleef monotoon aflezen tot een en dertig meter diepte, negen meter beneden het hoogst toelaatbare en verantwoordelijke maximum. Gevaar was er niet op deze diepte, de duikboot gehoorzaamde aan elken druk op het hoogte- en richtingsroer en elke klip en bank was op de kaart tot op een centimeter nauwkeurig aangegeven.

In den commandotoren was nu alleen Birnsbury's ademhaling hoorbaar, een zware, hijgende ademhaling, die Higgins onaangenaam aandeed en hem nu en dan een steelschen blik naar boven deed werpen.

„Koers : stijf West,” commandeerde Birnsbury plotseling op schorren toon.

Higgins herhaalde het commando en de duikboot liep eenige oogenblikken later recht op de klippen van Wight aan. Een kwartier lang bleef zij op een en dertig meter diepte doorvaren, toen klonk er opnieuw een ingehouden lachen uit den commando-toren.

„Gereed om te duiken ?”

„Gereed om te duiken,” bevestigde Higgins.

„Duiken ! Diepte !” viel Birnsbury plotseling uit.

Higgins bewoog zich onrustig : wat had de commandant vanmorgen toch ? Monotoon, werktuiglijk begon hij de diepteafstanden weer van de trommel af te lezen. „Drie en dertig-twee. . . . zes. . . . acht. . . .”

Plotseling kwam Birnsbury's hoofd uit het mangat te voorschijn.

„Dat kind van je : hoe oud is het, Higgins ?”

De sergeant staaide in een versteend gelaat met een paar met bloed doorloopen oogen.

„Drie jaar, commandant,” gaf hij verbaasd ten antwoord. „Vier en dertig-zes. . . . acht. . . .”

„Heb je 'n portret van dat kind ?” stiet Birnsbury heesch uit.

Met groeiende verwondering greep Higgins in zijn zak en reikte den luitenant 'n beduimd portret toe.

„Vijf en dertig-twee. . . . vier. . . . zes. . . .”

De man in den commandotoren,

gebroken door de schrijnende teleurstelling en het verdriet van een tienjarig huwelijksleven met de onbegrepen vrouw, hoorde niets. Hij staaide in de lachende blauwe oogen van een driejarig meisje, dat hem vol vertrouwen en met een teederen glimlach om het fijnbesneden mondje tegenblikte. Voor de beeltenis van de vrouw had hij geen oog, maar het kind scheen hem te fascineeren.

„Zeven en dertig-zes. . . . acht. . . . acht en dertig meter. . . . twee. . . .” las Higgins met toenemende onrust af.

Birnsbury hoorde het niet. Hij had alleen aandacht voor het kind en stelde zich een oogenblik voor, dat het zijn eigen was. Het meisje keek verlangend naar zijn terugkomst uit en gezeten op den schoot van haar moeder, luisterde zij met een angstig gezicht naar de vertelling van de gevaarlijke boot, die, diep onder water, haar vader steeds met den dood bedreigde. Straks, als hij zou zijn teruggekeerd, zou het kleine meisje verlangend haar handjes naar hem uitstrekken, kleine, poezele, mollige handjes, hij zag het duidelijk op het portret. Die handjes zouden hem streelen, die wangen, als kersen zoo rood en zoo rond, zouden zich tegen hem aanvlijen, die lipjes, satijnen lipjes, waartusschen de blanke tandjes schitterden als robijnen, zouden hem kussen, hem, den man met een onverbruikten schat van liefde en teederheid in het hart. . . .

„Negen en dertig meter. . . .” riep Higgins met stemverheffing en nadruk uit.

Birnsbury hoorde het niet : hij speelde met het kind. Door het gezellige vertrek, dat zijn fantasie hem voortvoerde, klonk schaterend kindergelach. Hij kroop rond op handen en knieën, met het kind op zijn rug. Het meisje deed wanhopige pogingen om haar evenwicht te bewaren, maar een bezorgde moeder hield er een wakend oog op. Het kind zette zich op zijn knieën, trok hem aan zijn haren en

proestte het uit, als hij, grommend als een geplaagde hond, zijn tanden liet zien. Het kind had blauwe oogen, satijnen lipjes, satijnen tandjes, kersroode. . .

„Veertig, veertig meter, commandant !” schreeuwde Higgins angstig. „Veertig-een. . . twee. . .”

Birnsbury schrok en sperde zijn oogen wijd open. Hij zag het kind zinken. . . . zinken. . . . en voor zijn oogen in de diepte verdwijnen. Het kind gilte. . . . hij wilde het ter hulp snellen. . . . zijn eigen leven geven om het hare te redden. . . .

„Veertig vier. . . . veertig vier, commandant,” gilte Higgins ontzet. „We zinken, commandant, veertig vijf. . . .”

Met een kreet van vertwijfeling kwam Birnsbury tot zichzelf : hij zag het kind verdrinken en hij spande zijn uiterste krachten in om 't te redden.

„Stop !” schreeuwde hij met een rauwe stem.

„Stop !” gilte Higgins door de spreekbuis.

„Koers : Zuid-West,” herhaalde Higgins verlicht.

„Gereed om te stijgen ?”

„Gereed om te stijgen,” klonk het even later.

„Stijgen, tegen-correctie zes : mijlsvaart ?”

„Zestien, commandant,” antwoordde Higgins met een vreugdeklank in zijn stem.

De hydraulische pompen persten het ballastwater uit de tanks met een moeite en geweld, die Higgins een oogenblik deden vreezen, dat het te laat zou zijn ; de dieptetrommel bleef secondenlang schommelen om het onheilspellende getal veertig zes ; toen be- r hij terug te draaien : veertig vijf. . vier. . drie. . twee. . veertig. . .

De olie werd fluitend in de leidingen gezogen ; de motoren stampten met een kracht, die de Y 9 van voor tot achter trillen en kreunen deed, maar voor de beide mannen in den commando-toren betekenden deze angstaanjagende geluiden een opstanding uit den dood. De boot steeg snel en eindelijk lag zij aan de oppervlakte van de woelige wateren van het Kanaal.

Eerst toen trok Birnsbury zijn hoofd opnieuw uit het mangat terug. Zijn gelaat was bleek, maar het had de wanhopige en versteende uitdrukking verloren en zijn stem klonk rustig.

„We zullen voorbij de boeien wenden, Higgins, naar huis terug.”

„Jawel, commandant,” antwoordde Higgins verheugd.

Birnsbury wierp hem een onzekeren blik toe en keek vervolgens nog even naar het portret, dat hij in de hand hield.

„Higgins ?”

„Jawel, commandant ?”

„Eh. . . dat portret. . . 't staat me aan ; het kind, bedoel ik, zelf heb ik er geen, zou je 't kunnen missen ?”

Higgins keek verwonderd op, maar plotseling knikte hij bevestigend.

„In orde, commandant, thuis heb ik er nog meer.”

„Dank je, Higgins,” zei luitenant Birnsbury zacht en alsof 't 'n kostbaar kleinood was, borg hij het portret in den binnenzak van zijn tuniek.

„Wat-ie had vanmorgen, weet ik niet,” zei Higgins 'n paar uur later in de machinekamer. „Hij sprak beslist wartaal en hij stuurde de boot op veertig-vijf diepte recht op de klippen van Wight aan. Ons leven hing aan een draadje en ik dacht stellig, dat-ie ons allemaal naar de haaien wilde jagen.”

De motorist haalde de schouders op en lachte hem uit, doch als hij een blik in den commando-toren had kunnen werpen, zou hij het lachen gelaten hebben. Want daar stond een gebroken man met be-nevelde oogen te staren naar het portret van een driejarig kind, dat hem op het laatste oogenblik had teruggehouden van een wanhoopsdaad en dat, onwetend, dertig menschen het leven had gered. . . .

Jonge liefde.

melkboer.

schoenmaker.

persfoto

MIJN VADER IS....

barbier.

opperman.

horlogemaker.

turfschipper.

conducteur.

← bassist.

persfotograaf.

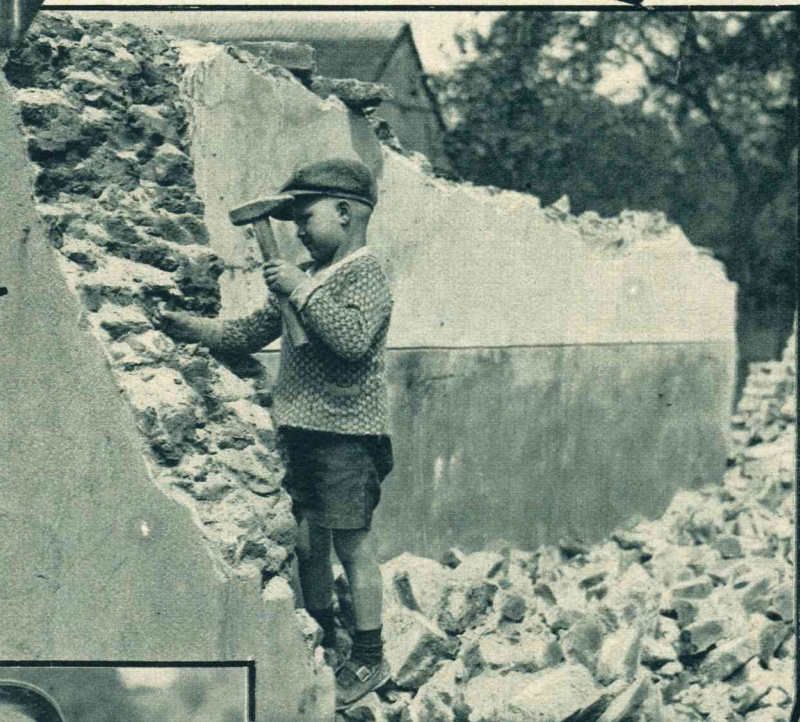

garagehouder.

jager.

MIJN
VADER
IS....

steenhouwer.

tuinman.

chipper.

conducteur.

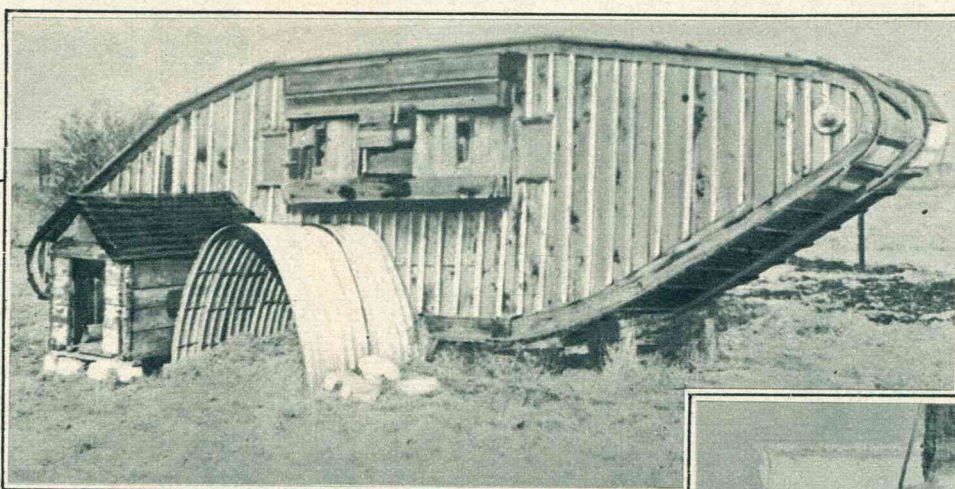
klompenmaker. ↑

timmerman.

Dit sprookjesslot, met de rotsen erbij, is opgebouwd uit 180.000 gebruikte lucifers. De „architekt” heeft er gedurende vier jaren al zijn vrije tijd aan besteed.

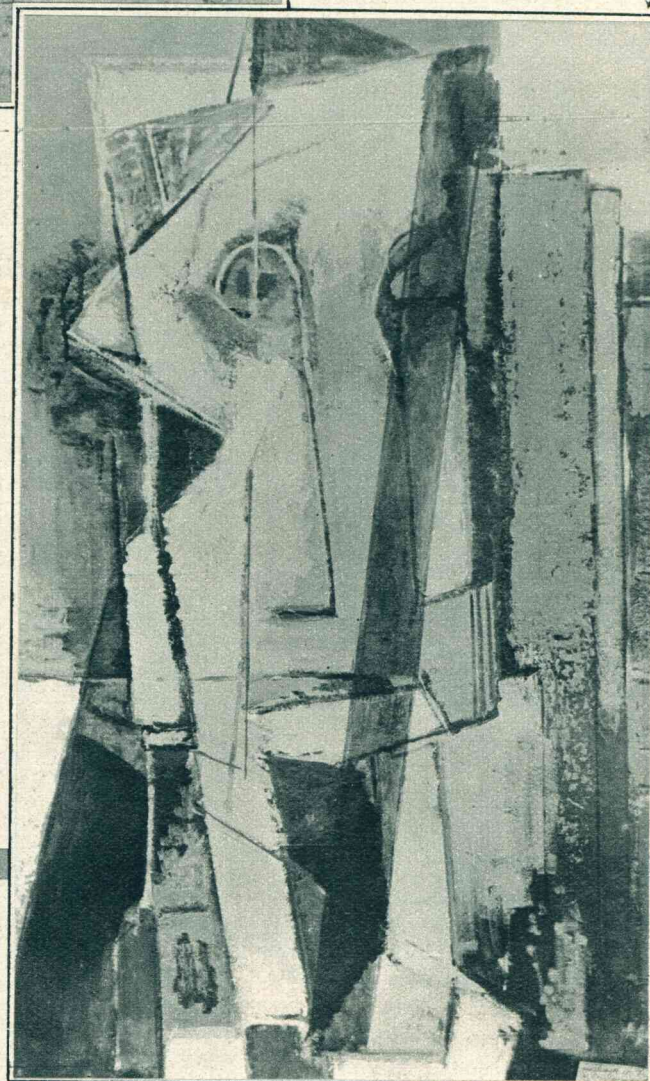

Een nuttig gebruik van 'n oude tank maakten eenige landarbeiders in Noord-Frankrijk. Om zich 'n lange wandeling naar hun werk te besparen richtten zij het oorlogsverktuig als noodwoning in.

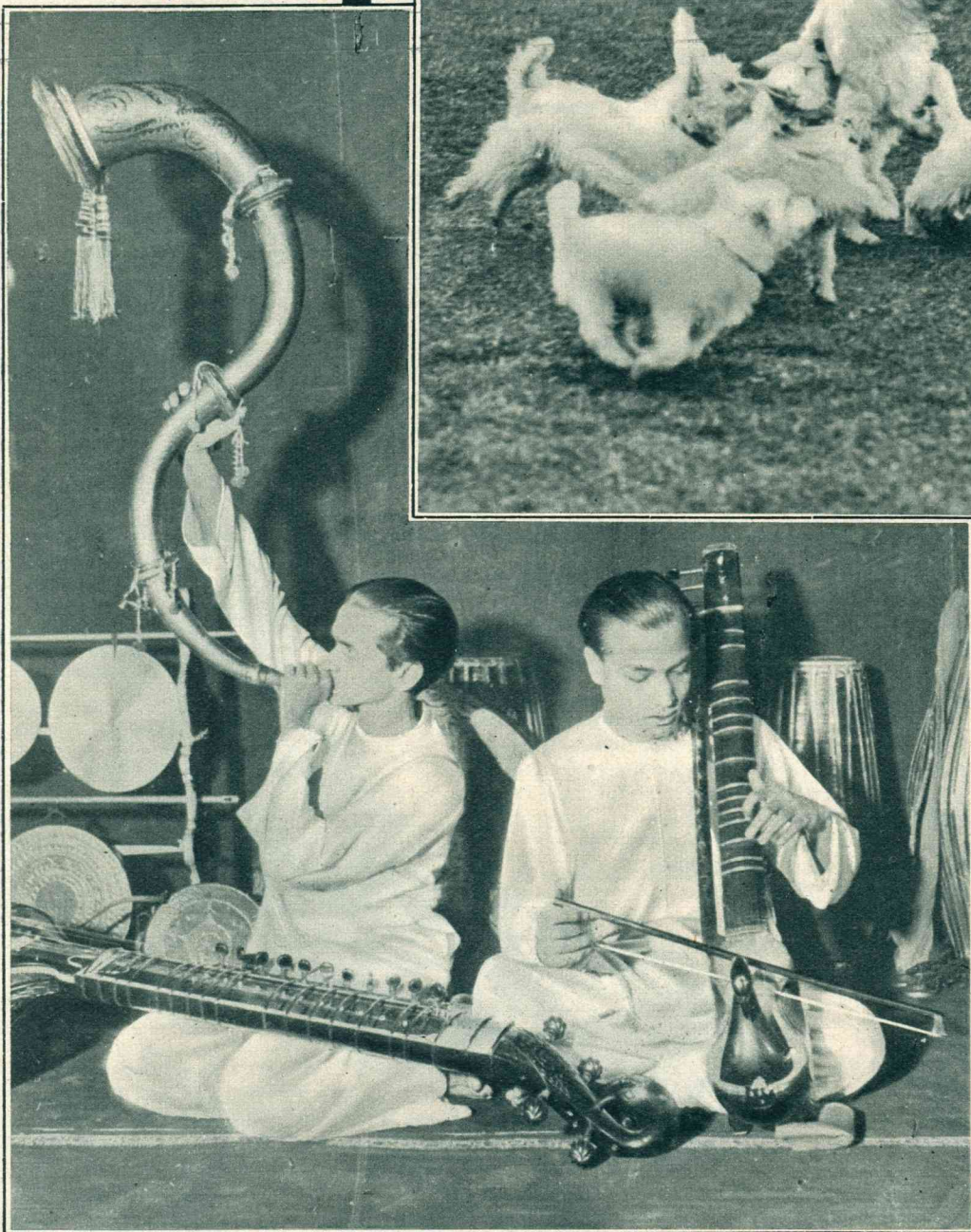
De lieveling der matrozen van den Duitschen kruiser „Emden” is een beertje van zeven maanden.

Tot waardig slot van de Washington-feesten in Amerika heeft de Amerikaanse schilder H. Maurer dit portret vervaardigd van den grooten staatsman.

CURIOSA

In Berlijn treedt op het oogenblik een gezelschap Brahmaansche dansers en muzikanten op. Twee orkestleden met hun eigenaardige instrumenten.

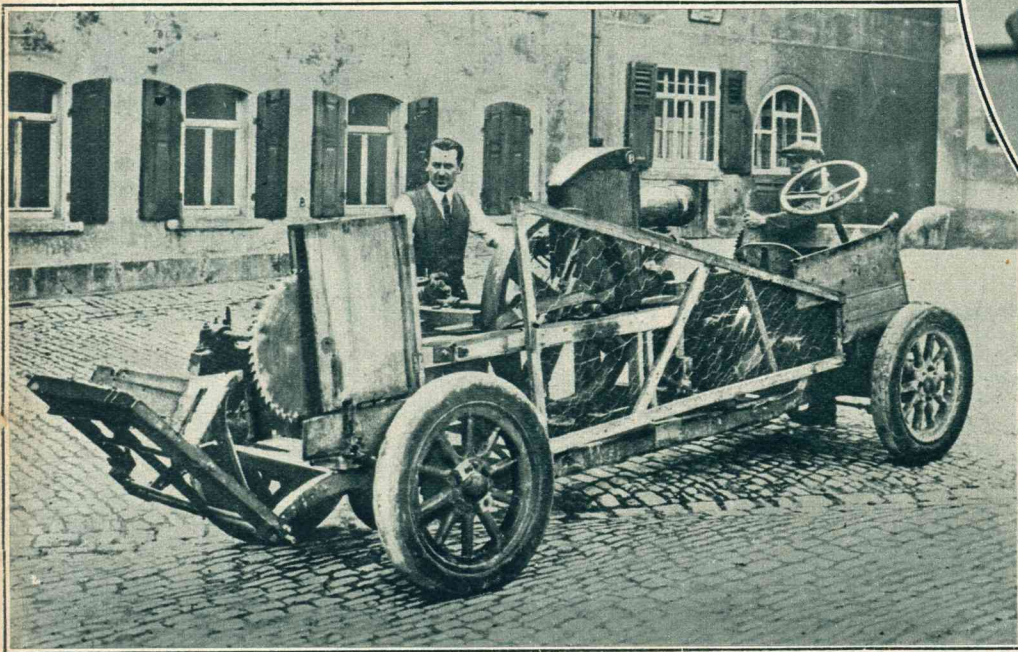

Een Engelsche dame te Kenley heeft elf terriers als voetballers getraind. Zij zullen binnenkort tegen een team van Iersche setters uitkomen.

Een winkelier te Zürich wilde niet achterblijven bij de algemeene Goethe-hulde, en stalde voor zijn winkelruit de pantoffels uit, welke deze beroemdheid op Kerstmis 1816 ten geschenke kreeg van een zijner bewonderaars.

Eenige werklozen uit Rothenburg hebben van auto-onderdeelen een houtzaagmachine weten te vervaardigen, waarmede zij nu den kost trachten te verdienen.

VROUWEN

LEVEN

GEHAAKT KRAAGJE

Voor dit aardige, gemakkelijk te haken kraagje kan men zoowel zijde nemen als fijne wol. Men begint met 6 losse st., die men in 'n ringetje samenvoegt. Voor den 1sten toer haakt men drie losse st. en vervolgens 11 stokjes in den ring, 4 losse st. omkeeren. 2de toer: 1 stokje tusschen 1ste en 2de stokje van den vorigen toer en verder 1 losse, 1 stokje na ieder stokje van vorigen toer, 3 losse st., omkeeren. 3de toer: 1 vaste st. in de 1ste opening van den vorigen toer en verder telkens 3 losse en 1 vaste st. om iederen losse st. van den vorigen toer; 14 losse st.; omkeeren. Nu volgt het 2de schelpje. Men haakt hiervoor 1 vaste st. in den 6den losse, werkt in het aldus verkregen ringetje den 1sten toer en haakt ook den 2den toer, zooals voor het vorige schelpje. Na den 2den toer haakt men 1 vaste st. in het laatste lusje van het eerste schelpje, keert het werk om en haakt den 3den toer. Daarna weer 14 losse st. en omkeeren voor het volgende schelpje. Zoo haakt men verder alle schelpjes tot het kraagje de vereischte lengte heeft. Dan haakt men 1 toer vaste st. langs den rechten kant van het kraagje. Men keert het werk om en haakt op die vaste st. den volgende toer: 1 vaste st. op den 1sten vaste st. van den vorigen toer en verder telkens: 3 losse st. en 1 vaste st. op den 3den vaste st. van den vorigen toer. Men gaat zoo door rondom het heele kraagje, waarbij men aan den onderkant telkens 1 vaste st. haakt midden in de lusjes van den vorigen toer. Tot slot haakt men nog 'n vaste toer langs het rechte gedeelte, dus langs den halskant van het kraagje en wel: telkens 3 vaste st. om de 3 losse st. heen van den vorigen toer.

THÉRÈSE.

VOORJAARSMANTELS VOOR HET JONGE VOLKJE

De lente is in aantocht. Hier en daar beginnen de knoppen der boomen uit te loopen en voor moeder de vrouw breekt wederom een drukke tijd aan. Het huis moet van boven tot onder schoongemaakt worden: gordijnen, spreien e.d. gewasschen, gestreken en versteld.

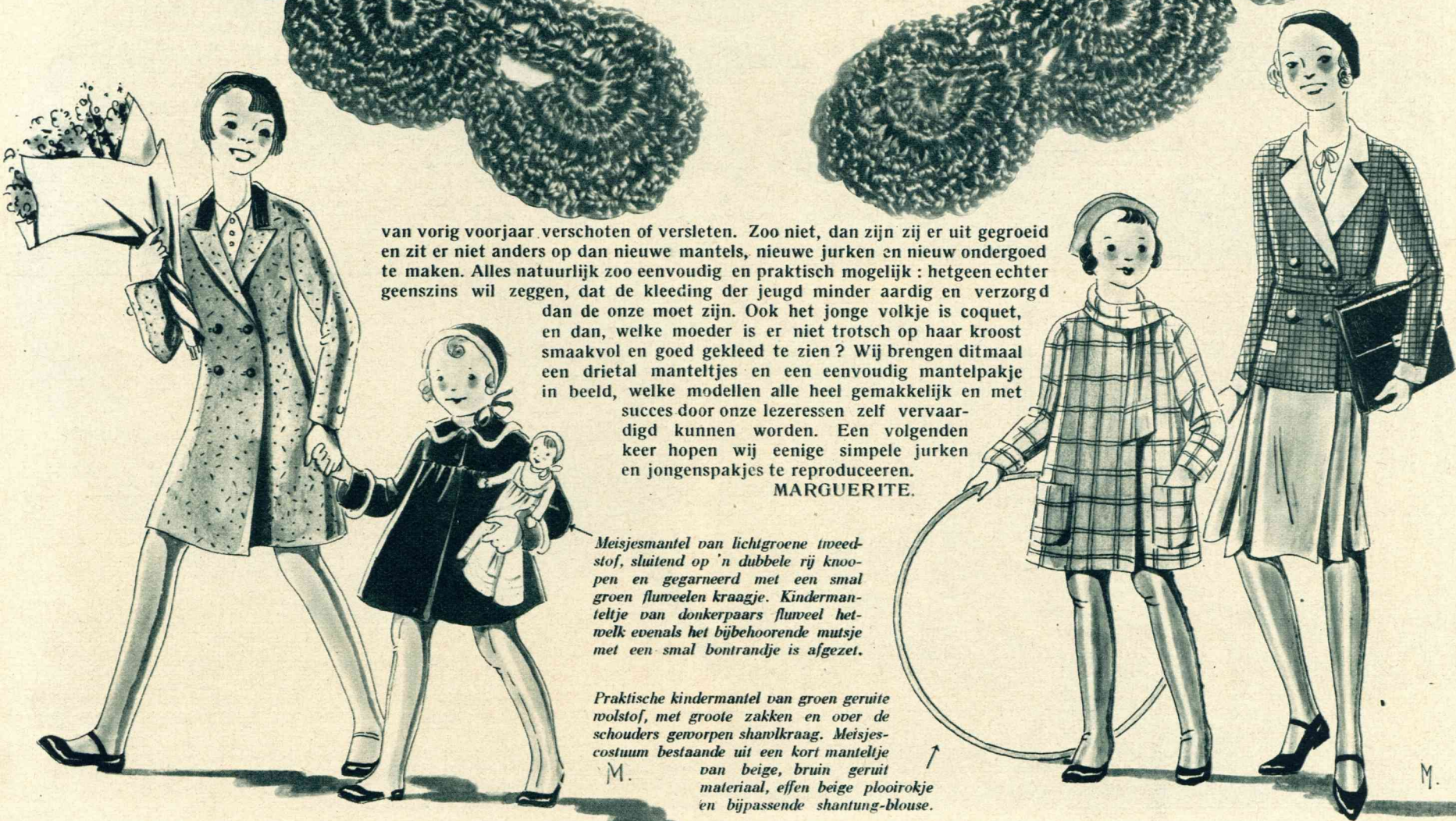
Hier moet een nieuw tafelkleedje zijn, ginds nieuwe kussens op den divan... Er moet van alles en nog wat gedaan worden en de huisvrouw heeft geen handen genoeg. Bovendien moet haar voorjaarsgarderobe en die der kinderen worden nagezien en zoo noodig aangevuld. De „eigen” garderobe is meestal het ergste niet. De meeste vrouwen kunnen volstaan met den aankoop van een enkel nieuw japonnetje en verder de kleedingstukken van verleden jaar een weinig veranderen en verlengen. Later koopt men er nog een nieuw dopje, een nieuwe blouse of een nieuw kraagje bij, en klaar is Kees. Voor de jeugd is het echter heel wat lastiger. In de meeste gevallen zijn de kleertjes

van vorig voorjaar vershoten of versleten. Zoo niet, dan zijn zij er uit gegroeid en zit er niet anders op dan nieuwe mantels, nieuwe jurken en nieuw ondergoed te maken. Alles natuurlijk zoo eenvoudig en praktisch mogelijk: hetgeen echter geenszins wil zeggen, dat de kleeding der jeugd minder aardig en verzorgd dan de onze moet zijn. Ook het jonge volkje is coquet, en dan, welke moeder is er niet trotsch op haar kroost smaakvol en goed gekleed te zien? Wij brengen ditmaal een drietal manteltjes en een eenvoudig mantelpakje in beeld, welke modellen alle heel gemakkelijk en met succes door onze lezeressen zelf vervaardigd kunnen worden. Een volgende keer hopen wij eenige simpele jurken en jongenspakjes te reproduceeren.

MARGUERITE.

Meisjesmantel van lichtgroene tweedstof, sluitend op 'n dubbele rij knopen en gearneerd met een smal groen fluweelen kraagje. Kindermanteltje van donkerpaars fluweel hetwelk evenals het bijbehorende mutsje met een smal bontrandje is afgezet.

Praktische kindermantel van groen geruite wolstof, met groote zakken en over de schouders gevormden shawlkraag. Meisjescostuum bestaande uit een kort manteltje van beige, bruin geruit materiaal, effen beige plooirokje en bijpassende shantung-blouse.

Binnen Dief-en-twintig uur

UIT HET ENGELSCH VAN PATRICK LEYTON - (SLOT)

De moord is door dien Chinees gepleegd. Maar u zult alle bijzonderheden weldra in geuren en kleuren hooren. Doe uw best voor Redmayne, dokter; hij mag een dief en een inbreker zijn, in zijn hart is hij geen kwade kerel. Ik stel bijzonder belang in hem; als u het eens minder druk hebt dan op het oogenblik, zal ik u wel vertellen waarom."

"Ik beloof u, dat ik mijn uiterste best zal doen en dat zullen mijn collega's van het ziekenhuis ongetwijfeld ook, Sir Anthony. Maar denk er aan, dat ik niet veel hoop kan geven. Ik zal uw familie uit het ziekenhuis opbellen, Lord Santley. O, op Sunningdale Manor? Prachtig. Dan wilt u zeker dáárheen vervoerd worden? Blijft u rustig liggen tot de ziekenauto komt."

"Ja, laat me maar naar de Manor brengen," zei Simon. En raadselachtig voegde hij er aan toe: "Ik ben bang, dat ze daar nog wel een poosje met me opgescheept zullen zitten."

De dokter vertrok, opgewonden door het onverwachte drukke werk midden in den nacht en één en al verbazing. De heele verwarde geschiedenis daar op Barnes leek hem één groot mysterie, maar hij troostte zich met Sir Anthony's voorspelling, dat de oplossing wel spoedig bekend zou zijn. Het was anders een rare boel: één man op het randje van den dood, een tweede met een half afgeschoten hand en numero drie alleen nog maar geschikt voor het gesticht, waar hij den volgenden ochtend zou heengebracht worden. Voorloopig zou hij zijn werk maar voltooien; de dag van morgen zou het antwoord op zijn vragen wel brengen, dacht dokter Kent.

Bij de voordeur trof hij inspecteur Renfrew.

"Ik ga nu naar het hospitaal," zei hij.

"Juist, dokter. Niet veel hoop voor Redmayne, nietwaar?"

"Nee, 'n bedroefd klein beetje, tenzij hij-zelf het sterke verlangen heeft te blijven leven. Ik hoop, dat jelui den kerel in handen krijgt, die op hem geschoten heeft, en het zou me een lief ding waard zijn, te weten, wat dit allemaal te betekenen heeft. Maar daar is nu geen tijd voor. Het is heel goed, dat u een van uw menschen hier laat om een oogje op meneer Barnett te houden. Die kan niet alleen blijven. Zorg, dat hij naar bed gaat; morgenochtend kom ik hem halen. Waar is Greenwood?"

De dokter stelde de vraag, terwijl hij naar zijn auto liep.

"Binnen bij Barnett. Hij kan op het oogenblik niet van hem weg."

"Hij is nu zeker wel tevreden gesteld wat den moordenaar van meneer Shutter betreft?"

De dokter zat thans achter het stuur.

"Dat zal wel dienen. We hebben de bekentenis van den Chinees."

"Welnu, méér kun je niet verlangen."

De dokter drukte op den knop van de ontsteking en het volgend oogenblik schoot de groote wagen naar voren in het duister.

Renfrew ging snel naar de bibliotheek terug, waar de detective, geleund tegen de schrijftafel, aantekeningen in zijn notitieboek stond te maken; Gabriël Barnett zat in zijn stoel en zijn hoofd ging nog steeds in hetzelfde langzame tempo en op dezelfde griezelige, zotte manier heen en weer. In een anderen hoek van de kamer was een agent bezig te telefoneren.

"Goed zoo," zei hij. "Nee, juffrouw, er is niets bijzonders. De leiding was niet heelemaal in orde, dat is alles." Daarop tot den inspecteur: "Als u soms met het bureau spreken wilt, er is weer aansluiting."

Met een paar groote stappen was Renfrew bij het toestel; met een bruuske beweging greep hij den hoorn, terwijl Greenwood het hoofd omwendde en in spanning naar hem keek.

"Met Renfrew. Nog iets gehoord van den Chinees?.. Alle menschen!.. die vervloekte bandiet....! Heb je Scotland Yard opgebeld?.. Nee, ik geloof niet, dat we nu nog een kans hebben. Ik kom onmiddellijk."

Hij legde den hoorn neer en richtte zich tot Greenwood.

"Dat doet de deur dicht," viel hij opgewonden uit. "Ze hebben Ling tegengehouden bij de grens van 't cordon — tenminste ze probeerden hem tegen te houden — maar de wagen schoot met kracht vooruit, — er moet 'n handige chauffeur aan het stuur zitten —, en die ellendige, verwenschte Chinees heeft dien armen Miles een schot door het hart gegeven."

"Dood?" vroeg Greenwood verslagen.

"Morsdood! Een van onze beste kerels! Nu zal hij wel spoorloos verdwijnen. Want als die Chineezen eenmaal tusschen hun eigen landslui zitten, is het blind zoeken. Dan kun je de moeite wel sparen. Ling heeft nu al drie moorden op zijn geweten."

"Twee," verbeterde Greenwood eigenwijs.

"Jij moet natuurlijk weer wat bijzonders hebben," mopperde Renfrew echt boos nu. "Enfin, je hebt altijd een harden en dwarsen kop gehad...."

En daarmee liep de inspecteur de kamer uit.

XXIII. LATER

In een kamer eerste-klas van het groote ziekenhuis in Sunningdale boog een vrouw over het bed van een jongeman, die den dood zeer nabij scheen te zijn. Een oppervlakkige blik op zijn gezicht zou iederen leek op geneeskundig gebied zelfs in den waan hebben gebracht, dat hij al overleden was. Aan het voeteinde van het bed stond een scherp-toeziende verpleegster en in een hoek bij het venster zat een slank, breedgeschouderd man in donkerblauwe uniform — hij zag er, zooals dat bij politieagenten zonder hoofddeksel altijd het geval is, maar half als een politieagent uit!

De vrouw met het bleke gezicht, de goudblonde haren en de smaakvolle kleding, die over het bed bukte, was Evangeline Shutter. De man in het bed, over wien de schaduwen des doods zich schenen te hebben gelegd, was haar broer Bobby Redmayne; de zuster was de particuliere dagverpleegster, Nancy Parker, en de politieagent was Harry Baines, die van zes uur in den morgen tot twee uur in den middag belast was met de bewaking van den patiënt, zooals de wet voorschrijft ten opzichte van verdachten, die in een ziekenhuis moeten verblijven tot hun gezondheidstoestand toelaat, dat ze voor den rechter verschijnen, tenzij de dood hen van deze verplichting ontslaat en hen voor een Hoogereren Rechter dagvaardt.

En als agent Baines straks om twee uur wegging, zou hij worden afgelest door een kameraad, die op zijn beurt hier tot tien uur wacht zou hebben, om dan plaats te maken voor een derde, die een langen, vermoeienden nacht in de ziekenkamer zou hebben door te brengen. En zoo zou het doorgaan — dag in dag uit, nacht in nacht uit; geen seconde zou Bobby uit het wakend oog van de gerechtigheid zijn, behalve — en dat was de reden waarom zijn zuster zoo haastig ontboden was om te zien wat zij wellicht nog kon uitrichten — behalve als hij voorgoed dit broze leven zou verlaten.

Want alles wat binnen het bereik der medische wetenschap lag, was voor Bobby Redmayne gedaan. Dit was niet alleen een gevolg van het feit, dat Evangeline Shutter een chèque van twintig duizend pond aan het ziekenhuis beloofd had, ingeval haar broer zou herstellen. Want op het oogenblik dat zij deze belofte had gedaan — in een opwelling van wanhopige ongerustheid — stond het vast, dat, hoe welkom de chèque de kas van de inrichting ook mocht zijn, geen van de doctoren, verpleegsters of wie dan ook meer voor Bobby wilde of kon doen, dan zij zouden hebben gedaan voor den eersten landlooper den besten, die hier zou worden binnengebracht zonder een penny in zijn zak en zonder rijke bloedverwanten om zijn verpleging te betalen. Een klasse-kamer kon hij natuurlijk krijgen, wanneer mevrouw Shutter de kosten daarvan op zich wilde nemen. Maar een klasse-kamer betekende nog allerminst het behoud van een leven, dat van het oogenblik af dat de patiënt op een draagbaar het ziekenhuis was binnengebracht, voortdurend dreigde het geteisterde en zwaar-gehavende lichaam te verlaten.

Dus hadden de menschlievende doctoren van het hospitaal haar laten roepen, in de hoop dat de stem, de tranen, de smeekbeden van een zuster zouden uitwerken, wat de macht der wetenschappelijke geneeskunst te boven ging. Alles wat deze laatste had kunnen doen, was gedaan en het eenige, dat nog overbleef, was de langzaam maar zeker verkwijnende en uitdoovende levensvlam — doovend bij gebrek aan wil om te blijven branden — weer aan te blazen.

"Bobby, lieve jongen, ik ben het, Vangy. Hoor je me?" zei ze, terwijl ze de ijsskoude hand, die slap op de deken lag, vasthield, alsof ze dat vliedende leven tot blijven wilde dwingen door lichamelijke overmacht, terwijl de waakzame verpleegster gereed stond met een glas brandewijn in de hand, om elk kostbaar sprankje van opflikkerend leven, dat zichtbaar mocht worden, te voeden met deze opwekkende vloeistof. En Baines, vóór alles mensch, ondanks zijn uniform en grimmigen plicht, hij stond met zijn rug naar het bed en tuurde uit het venster, omdat hij den doodsangst en de verbijsterde smart in die mooie, smeekende oogen niet kon aanzien, zich tegelijkertijd in de volle oprechtheid van zijn eerlijk agentenhart mijlenver wenschend.

"Bobby, lieveling!" snikte Evangeline, nu knielend naast het bed. "Ik ben het, Vangy; het was zoo innig-gemeen van me om je aan je lot over te laten. Ik wil nu zoo graag voor je zorgen — toe — geef me een kans!" Ze bukte zich dieper en verhief haar stem — en haar roerende, wanhopige smeekbede drong in de harten van den man en de vrouw, die genoopt waren haar aan te hooren. "Bobby, lieveling, hoor je me? Als je me verstaat, probeer dan mijn hand te drukken...."

En heel zacht voelde ze een drukje op haar hand.

"Je moet beter worden, Bobby; ik wil het zoo verschrikkelijk graag en Tony wil het — en Sybil Petres. We hebben je allemaal zoo nodig. En we zullen allemaal voor je zorgen en je gelukkig maken. Wil je het niet probeeren, Bobby, om beter te worden en opnieuw te beginnen? — je hebt immers gezegd, dat je dat wilde! Je zult ons allemaal zoo vreeselijk ongelukkig maken als je van ons weggaat. Bobby, lieve jongen, hoor je wat ik zeg?"

Weer was er het zachte drukje op haar hand.

"Wil je het probeeren, terwille van mij, terwille van ons allemaal?"

En voor de derde maal kwam die zachte druk, maar krachtiger nu en met een blijkbare bedoeling. Evangeline Shutter zonk nog dieper op den grond, als kon haar gefolterd hart het niet langer dragen en.... daar haar zenuwen te sterk gespannen waren voor een gevoel van weldadige opluchting, barstte ze uit in een wogen vloed van tranen.

Maar de verpleegster had den druk van Bobby Redmayne's hand gezien en ze snelde naar den patiënt, bevochtigde zijn lippen met den drank, dien ze meegebracht had en slaagde er zelfs in hem een kleine hoeveelheid te doen innemen, terwijl Baines, wien de spanning ondraaglijk werd, op zijn teenen naar de deur sloop en Sir Anthony wenkte, die met den inwonenden dokter en de hoofdverpleegster in angstige verwachting op de gang stond.

"Ik geloof, dat het kunstje gelukt is, Sir Anthony," fluisterde hij met een verdacht trillende stem. "Maar nu moest u haar maar weer meenemen, want ze schreit om een steenen hart te vermurwen, meneer!"

Sir Anthony ging zacht naar binnen, trok de nog steeds wild snikkende

jonge vrouw voorzichtig overeind en nam haar mee uit de kamer. Toen traden de dokter en de hoofdverpleegster binnen en ze sloten de deur van de ziekenkamer voor de duistere, gruwelijke gestalte, die, met de zeis in de hand, gretig op een welkome prooi had geloerd. En ze sloten de deur zoo stevig, dat de maaier van levens het maar het verstandigst vond zijn heil te zoeken op een van de groote ziekenzalen, waar een man lag, die, afgemarteld van pijn, zijn komst als een verlossing tegemoet zag.

En zoo gingen twee weken voorbij — en op een ochtend werd de deur van Bobby's kamer in het ziekenhuis wéér geopend om binnen te laten. . . . Simon Santley, nog bleek en magertjes en met zijn zwaar-verbonden rechterhand in een slinger. Hij bleef in de deuropening staan en na een vluchtigen blik op den patiënt in het witte bed, die er zoo goed uitzag als in de gegeven omstandigheden mocht worden verwacht, bleven zijn oogen rusten op den struischen politieagent, die bij zijn komst was opgestaan en die toevallig een oude kennis bleek te zijn.

„Aha, agent Baines!” begroette Simon hem opgewekt. „Blij je te zien, kerel. Ik geloof, dat ik het aan jou te danken heb, dat ik hier op het oogenblik ben. Want ze hebben me verteld, dat ik vast en zeker zou zijn doodgebloed, als jij niet zoo handig de eerste hulp had verleend. Is het waar?”

„Och, wat zal ik u zeggen, mylord,” klonk het verlegen. „Maar het is een feit, dat u bloedde als ik-weet-niet-wat, toen ik u daar vond liggen. En ik wist op dat moment niet beter te doen dan wat ik deed.”

„Bravo, Baines, je bent de verpersoonlijking van de Britsche politie. . . . altijd het juiste doen op het juiste moment. . . . en bescheiden op den koop toe. Je hebt mijn meening over het nobele gilde, waartoe je behoort, totaal gewijzigd. Geef me je hand, vriend.”

Hij stak zijn linkerhand uit en toen Baines deze drukte, voelde hij dat er iets als krakend papier in de zijne werd geduwd.

„Geen poging tot omkoop of corruptie, hoor,” zei Simon, daar er een weifelende uitdrukking op het gezicht van den agent kwam. „Het is een kleine attentie, uit dankbaarheid van den eenen eerlijken man tegenover den anderen. Het zou kinderachtig van jou zijn om het te weigeren en het zou mij ontzettend grieven. Vergeet niet, dat ik een herstellende patiënt ben, die in een goed humeur moet worden gehouden. Ze hebben me tien lange dagen in bed gestopt en dit is de eerste maal, dat ik naar buiten mocht. Ik had niet gedacht, dat het zoo 'n verduiveld karwei was om je halve hand kwijt te raken, maar dat is me niet meegevallen. Enfin, beter je halve hand, dan je hééle hart! En hoe is het nu met dien knaap daar in bed?”

Met deze woorden liep hij op Bobby toe, dien hij inmiddels tijd had gegeven zich op het komende onderhoud voor te bereiden, terwijl hij den agent met het bezit van tien pond verrijkt had.

„Dus u bent de beroemde meneer Robert Redmayne,” ging hij voort, Bobby aanstarend met den nieuwsgierigen blik van iemand, die veel over een bepaalden persoon heeft hooren spreken en hem eindelijk van aangezicht tot aangezicht leert kennen. „Mijn naam is Santley en daar ik ook op bijzonder prettige wijze heb kennis gemaakt met de gewoonten van uw vriend, meneer Ling — die, tusschen haakjes, naar ik hoor in de wijde wereld verdwenen is en van plan is daar te blijven — vond ik het niet meer dan behoorlijk mijn mede-slachtoffer eens te gaan opzoeken en 'n praatje met hem te maken. Voelt u zich sterk genoeg voor een vriendschappelijk gesprek?”

En Bobby, op wiens gezicht volle veertien dagen geen spoor van een glimlach was geweest — deels doordat hij al zijn energie moest richten op zijn verlangen om te leven, maar ook omdat zijn gevoel voor humor hem tijdelijk in den steek had gelaten — grinnikte en stak Simon Santley een magere hand uit.

„Als u vergeten wilt — wat ik ben, Lord Santley,” begon hij, maar de ander viel hem snel in de rede.

„Schei alsjeblieft uit met dien onzin!” Hij greep Bobby's uitgestoken, zielig-doorzichtige hand en drukte die warm. „Als uw mede-slachtoffer wensch ik dat te laten rusten. Bovendien moet u hier nog minstens een maand blijven, als het niet langer is, dus probeer de zaak 'n beetje van den zonnigen kant te bekijken, waarde heer!”

„Maar als ik hier vandaan ga, staat er nog wat voor me in het vet,” merkte Bobby op.

Simon maakte een luchtig gebaar met zijn gezonde hand.

„Voorbij eer je het weet! Voor je gelegenheid hebt je behoorlijk te installeeren, sta je al weer aan den buitenkant! Niet eens tijd om goede maatjes te worden met de cipiers. Laat het een jaar zijn of zoo iets. . . . wat beteekent dat in een jong leven met zó'n mooie toekomst? Waar of niet? Waarom, jandorie, lach je, agent Baines? Ik vind persoonlijk niets grappigs in wat ik zeg. Eerlijk gezegd, ik vind je 'n ontzettend vervelend meubel, zooals je hier als een vogelverschrikker zit en onze particuliere besprekingen afluistert. Kom kerel, ga 'n poosje op de gang en maak aardigheid met de verpleegsters! Zijn leuke kinderen bij, hoor! Of als je daar te bleu voor bent, kun je dan geen watjes in je ooren stoppen?”

„'t Spijt me, mylord, maar het zal niet gaan.”

„Dan moet je maar naar de gang! Dit gesprek is van zeer vertrouwelijke aard.”

„Ik kan er heusch niets aan doen, mylord, maar particuliere gesprekken zijn niet toegelaten, behalve natuurlijk met Redmayne's verdediger.”

„Blijksems, kerel, je maakt me akelig! Hebben jullie menschen van de politie dan niet zooiets als een hart onder je blauwe jas met zilveren knopen of zijn jullie maar plicht-machines?”

„Neen, mylord; we hebben net zoo goed menscheijk gevoel als u en de jongeman, met wiens bewaking ik op het oogenblik belast ben. Maar er bestaan voorschriften, waaraan we ons moeten houden, willen we geen onaangenaamheden krijgen. U kunt alles zeggen wat u op het hart hebt, mylord, maar hier moet ik blijven. En ik moet u er op attent maken, dat ik geen geheimhouding kan verzekeren, als ik iets hoor, dat voor de autoriteiten van belang kan zijn.”

„Je bent 'n brave kerel,” prees Simon. En daarop tot Bobby: „U hebt het gehoord, meneer Redmayne. U moet het mij niet kwalijk nemen, als uw

privé-aangelegenheden door ooren worden opgevangen, waarvoor ze niet bestemd zijn. Om te beginnen: ik kom juist van uw zuster, mevrouw Shutter.”

„Ja?” vroeg Bobby levendig. „Wanneer komt ze me opzoeken, Lord Santley?”

„Voorloopig niet, denk ik. Ze is ernstig ongesteld geweest de laatste veertien dagen en is pas weer op. De zenuwspanning, waarin ze verkeerd heeft, is te veel voor haar geweest. Mijn moeder, Lady Santley — tusschen haakjes, u hebt niet het genoegen haar te kennen nietwaar? wat ik heel jammer voor u vindt” —, deze tusschenzin werd door een, voor den politieagent onzichtbaar, guitig, maar tegelijk waarschuwend knipoogje begeleid, „mijn moeder dan heeft bijzondere sympathie voor uw zuster opgevat en waart door Trend Hall rond als een huisspook — met alle respect natuurlijk! Ditzelfde geldt voor mijn verloofde. . . . eveneens een onbekende voor u. . . . juffrouw Petres, die ook al niet uit de Hall is weg te slaan, als ze zich tenminste niet onledig houdt met het gieten van opwekkende, maar niet altijd aangenaam smakende dranken in de keel van uw dienstwilligen dienaar. Zelfs mijn oom heeft er een visite gemaakt en dat wil wat zeggen! U kent mijn oom niet, maar iedere vezel van zijn lichaam is Vaderland, Plicht, Recht en Orde; een man naar het hart van Baines hier! . . . En niet alleen dat hij erheen ging om aan uw zuster zijn belangstelling te toonen, maar hij informeerde ook naar u. . . . natuurlijk omdat u haar broer bent, dat snapt u! Welnu, het resultaat van dit alles is, dat uw zuster, mijn moeder en niet te vergeten Sir Anthony naar het buitenland gaan, zoodra de zaak is afgeloopen, want zooals u begrijpt, zal uw zuster als getuige moeten verschijnen. Maar vóór het zoover is, komt ze wel bij u. Ze gaat naar het buitenland voor haar gezondheid en ook om een bepaalden tijd wég te zijn.”

„U bedoelt den tijd dat ik in de gevangenis zit,” verduidelijkte Bobby openhartig.

„Och, zó onomwonden heb ik het niet willen zeggen, maar ik geef toe, dat ik het bedoeld heb. Maar ik heb mijn best gedaan om het voorzichtig en diplomatiek uit te drukken, meneer Redmayne!”

„Waarvoor is dat nodig, Lord Santley? Ik heb eerlijk verdiend wat ik krijg, maar ik ben blij, dat Vangy dan niet in Engeland zal zijn.”

„Nobeel opvatting, meneer Redmayne! Dus — zonder er doekjes om te winden, als u daar de voorkeur aan geeft — wanneer u uit de gevangenis komt, gaat u rechtstreeks naar Trend Hall, waar u uw zuster zult vinden — tegen dien tijd Lady Hayden — en natuurlijk Sir Anthony. Dan kunnen we op ons gemak uw toekomst bespreken; misschien hebt u lust een nieuw leven te beginnen op een hoeve in Canada, die mijn overleden vader gekocht heeft — ik vermoed met het oog op de mogelijkheid, dat we de belastingen in Engeland niet meer konden opbrengen. Ik ben er tweemaal geweest en ik weet op het oogenblik niet goed, wat ik er mee moet beginnen. Natuurlijk zijn er ook andere mogelijkheden voor u; u moet tegen dien tijd maar zeggen waar u lust in hebt. Als u maar niet terugkeert op wat in ouderwetsche boeken „het slechte pad” heet. Maar ik veronderstel, dat u de relaties met genoemd pad wel definitief verbroken hebt.”

„Definitief en absoluut. Ik deed het op een zekeren dag in Augustus, Lord Santley, toen ik iets terugvond, dat ik lange jaren was kwijt geweest. Ik kan u niet vertellen wat het was, tenminste nu niet. Misschien later.”

„Ik denk, dat ik het wel raden kan! Maar in elk geval: een meer omlijnd plan is er dus al. Ik heb het gevoel, dat die hoeve in Canada slecht beheerd wordt, en het komt me ook voor, dat een verblijf in de eenzaamheid heel geschikt is om je theoretisch in een nieuw beroep of bedrijf in te werken. Dus ik zie niet in, waarom een lichamelijke-flinke, intelligente jonge kerel als u toch moet zijn, niet in staat zou zijn de grondslagen van het landbouwbedrijf in Canada te leeren en dan die betrekking te aanvaarden. U zou mij een enorm dienst bewijzen als u mijn voorstel aanneemt, want ik zou op die hoeve graag een man hebben, dien ik kan vertrouwen.”

Bij de woorden keek Bobby hem aan en trachtte zich in bed op te richten, maar deze poging mislukte.

„Waarom doet u dat voor mij, Lord Santley?” vroeg hij, heesch van ontroering.

„Omdat het wonderbaarlijkste meisje, dat er op de wereld bestaat, mij gezegd heeft” — Simon bukte zich diep over het bed en liet zijn stem dalen tot gefluister — „dat u, zooals ze dat op meisjesmanier uitdrukt, een „schat” bent!”

Toen hief hij snel het hoofd op en wendde zich af. Want hij had twee groote tranen in Bobby's oogen zien wellen en druipen langs zijn vermagerde wangen en zijn fijn gevoel zei hem, dat het onbescheiden zou wezen getuige te zijn van een dergelijke ontroering. Want Redmayne was niet alleen een zieke, maar bovendien een hulpeloze en weerloze gevangene en met zoo iemand behoort men veel consideratie te gebruiken, vond Simon.

„Nu verdwijn ik,” hernam hij vroolijk en stond op. Hij stond tusschen den agent, die eveneens overeind was gekomen en Bobby's bed. „Dus wees zoo vriendelijk de deur te openen, gestreng cipier, want ik wensch 'n woordje in een van je niet zeer kleine ooren te fluisteren.”

Baines grinnikte en liet den bezoeker uit. Hij stond in de deuropening, terwijl Simon, uitsluitend met de bedoeling Bobby gelegenheid te geven wat op zijn verhaal te komen, hem aan den praaf hield.

„Ik vraag me af, edele vertegenwoordiger van het strenge recht,” habelde hij opgewekt, „of het jou ook wel eens is opgevallen, dat er buiten de gevangnissen grotere boeven rondloopen dan daarbinnen zijn opgeborgen en dat miserabeler schoeljes aan jullie grijpklauwen ontsnappen, dan de man, met wiens bewaking je op het oogenblik belast bent, in zijn slechtste oogenblikken is geweest.”

„Zeker, mylord; dat is iets, waar ik dikwijls over nadenk. Want wij, in ons beroep, komen dag aan dag met allerlei soort verdachten en misdadigers in aanraking en er zijn inderdaad lui bij, die door en door slecht zijn en die hun leven lang boeven zullen blijven. Daar helpt geen goede-moederen aan, mylord. Maar je hebt er ook bij, die — hebben ze ook wat uitgehaald — in den grond beter zijn dan menig zoogenaamd algemeen-geacht burger. Hij,” dit met een beweging van zijn omvangrijken duim in de richting van het bed,

Ons land vanuit de lucht

ZOO AANSCHOUWT EEN VOGEL DE BLOEIENDE BOLLENVELDEN NABIJ HILLEGOM.

Foto K.L.M.

„is van dat laatste soort. Want het is onmogelijk uur na uur bij iemand te zitten en je geen oordeel over zijn karakter te vormen. En als ik zoo vrijpostig mag zijn, Lord Santley, zou ik willen zeggen, dat het me verbazend plezier doet, dat u en Sir Anthony 'n oogje in 't zeil zullen houden, als hij uit de gevangenis komt, en hem op streek zullen helpen. Dan kan het niet meer misloopen met hem.”

„Dank je voor het compliment, Baines!” lachte Simon. En toen, ernstiger: „Ik vind het prettig, dat je dat zegt, werkelijk. Ik heb groote sympathie voor dien jongen gekregen, ofschoon ik hem nooit tevoren gezien of gesproken had.”

„Zoo, hebt u dat niet, mylord! Poeh,”... blies Baines, en als Simon zijn woorden gehoord had, zou hij uit den toon daarvan hebben afgeleid, dat de agent eenigen twijfel koesterde aan de waarheid van deze mededeeling van den edelen Lord. Maar Simon hoorde de woorden *niet*, want Baines had zich omgedraaid voor hij zichzelf veroorloofde ze over zijn lippen te laten komen, en Simon, die geen discussie wenschte over zijn laatste, hachelijke, opmerking, was de trap al half af.

Agent Baines ging naar zijn stoel terug en ziende dat Bobby Redmayne's oogen gesloten waren, probeerde hij het met een zacht gefluister.

„Slaap je?” vroeg hij.

Bobby sloeg de oogen op en keek hem aan.

„Neen.”

„Die jonge Lord heeft een eigenaardige sympathie voor je opgevat, Redmayne,” vervolgde de agent bedachtzaam.

„Buitengewoon aardig van hem,” antwoordde Bobby zwakjes. „Hij lijkt me 'n aardig, vriendelijk type.”

„En of! Maar ik vraag me af...” de agent bestudeerde Bobby's gezicht met meer aandacht dan hij tot nu toe ooit had gedaan en ging toen voort: „'t Is merkwaardig, maar nu ik er over nadenk, krijg ik hoe langer hoe meer 't gevoel, dat ik je al eens eerder gezien heb, vóór je hier in bed lag, Redmayne.”

„Vast niet,” verklaarde Bobby.

„Draai je hoofd eens opzij, zoodat ik je profiel kan zien,” verzocht Baines en zeer tegen zijn zin gehoorzaamde Bobby.

„Ja, ik ben er zeker van. En luister nu eens, jongeman. Je herinnert je dien dag in Augustus nog wel, toen je die grap uithaalde om in, laten we zeggen geleende kleeren uit de villa van den dokter te ontsnappen?”

„Ik ben mijn zonden niet vergeten,” antwoordde Bobby vaag.

„Nu dan,” zette Baines zijn beschouwingen op gemoedelijken conversatie-toon voort, „ik heb me vaak beziggehouden met de vraag, waar je de rest van dien dag hebt uitgehangen.”

„Zoo?” vroeg Bobby onschuldig. „Maar ik ben bang, dat u zich met die vraag zult moeten *blijven* bezighouden. Wilt u zoo goed zijn me even wat van dat gerstewater te geven; ik verga van dorst.”

Na aan Bobby's verzoek te hebben voldaan, waagde Baines een nieuwe poging.

„Waarom wil je me niet vertellen waar je was? Je kunt er niet het minste nadeel van hebben; je straf zal er niet zwaarder door worden. Dus wat hindert het? Waarom vertel je het me niet?”

„Omdat ik niet inzie, wat voor nut dat kan hebben op het oogenblik.

Bovendien, u hebt geen recht 't te vragen, waarde heer, en ik heb elk recht antwoord te weigeren.”

„Dat weet ik natuurlijk ook wel, maar ik heb daarnet al gezegd, wat kun je er voor kwaad mee? Vertel me dus maar, als man tegen man, waar heb je je dien dag schuil gehouden?”

„Als u het dan zoo graag weten wil, zal ik het u zeggen, als man tegen man, hoor! Ik had me verstopt in 't kolenhok van 't politiebureau in Trendham,” zei Bobby met een genoeglijk grijnslachje.

„Maak dat je grootje wijs,” viel Baines, eveneens lachend, uit. En toen, op overredenden toon: „Zeg, herinner je je ook 'n buitencafé, „De Roode Leeuw”, 'n eindje buiten Sunningdale? Een auto had op een meter of wat van de herberg gestopt; en in den wagen zaten twee dames, 'n Sealyham terrier en een donkere jongeman zonder hoed, terwijl de chauffeur, óók een jonge kerel, de herberg inging. Toen hij weer uit kwam, maakte hij 'n praatje met 'n agentendeed of hij dronken was. Daar weet je zeker niets van, hè Redmayne?”

„Neen, hoe zou ik? Ik was nooit in de buurt van Sunningdale geweest,

voor ze me er op een draagbaar heenbrachten.”

„Dus met andere woorden: je wilt beweren, dat je vóór vandaag Lord Santley nooit had gezien?”

„Neen, nooit,” was het ernstige antwoord.

„En Lady Santley ook niet, of kolonel Ainsley, of juffrouw Petres?”

„Nooit van mijn leven,” verklaarde Bobby nog steeds op denzelfden ernstigen toon. „Zelfs nooit van ze gehoord vóór Lord Santley vanochtend over hen sprak.”

„Op je eerewoord?”

„Op mijn eerewoord — van bekeerden boef,” antwoordde Bobby.

De agent boog zich over hem.

„Luister eens, jongeman. Weet je, dat, wanneer je bekent dat iemand je bij je vlucht een schuilplaats heeft verleend, je waarschijnlijk een kortere straf krijgt?”

„Heusch?” vroeg Bobby met gefronste wenkbrauwen. „Ik dacht, dat ze je minstens een jaar méér zouden geven voor een dergelijken gemeenen streek! En misschien wilt u nu wel zoo vriendelijk zijn me met rust te laten, want ik ben zoo moe als 'n hond en u zult niet zuinig van de zuster op uw huid krijgen, als die merkt wat u gedaan hebt.”

Baines keek naar het uitgeputte gezicht van den patiënt en begon zich 'n beetje benauwd te voelen.

„Je bent toch niet van plan het haar te vertellen, hè?” vroeg hij.

„Evenmin als ik zou vertellen, wat u mij daarnet gevraagd hebt, gesteld dat daar aanleiding toe bestond,” antwoordde Bobby rustig. „Maar die aanleiding bestaat nu eenmaal *niet*.”

Agent Baines glimlachte tegen hem.

„Goed, jongen,” klonk het vriendelijk, „breek je maar nergens het hoofd over. Ik geloof woord voor woord wat je zegt.”

„Dank u,” zei Bobby en hij sloot de oogen, doodmoe, maar met een gerust en tevreden gemoed.

EINDE.

Het testament van Cornelis Gulden

Wij stellen er prijs op de aandacht der lezers te vestigen op den nieuwen roman, waarmede wij in het volgend nummer een begin zullen maken. **HET TESTAMENT VAN CORNELIS GULDEN** is een spannend en amusant verhaal, dat de avonturen en lotgevallen van een aantal sterk van elkaar verschillende menschen vertelt, gezellig en onderhoudend geschreven, ongewoon en vermakelijk tot den laatsten regel.

Lentedag in Amersfoort

Drie mijlpalen op den weg der schoonheid

POEDER. - Terwijl het de schoonheid van uw gelaat verhoogt, doet het - door het contrast - de onvolkomenheden van schouders, armen en handen meer uitkomen. Wat daaraan te doen? Moet u riskeeren, dat uw japon bedorven wordt door voor uw décolleté poeder te gebruiken, dat zich zelfs op een laagje crème slechts losjes en vluchtig kan vasthechten?

COMPACT. - Dit is minder vluchtig dan poeder en het bezit bovendien het voordeel geringer van omvang te zijn, zoodat het gemakkelijk in het handtaschje kan worden opgeborgen. Niettemin heeft het dezelfde nadeelen van het poeder; het hecht zich slechts vast op een laagje crème en kan alleen op het gelaat worden gebruikt, het eenige deel van het lichaam, dat niet in contact komt met de kleeren.

VELOUTY. - Eindelijk een geweldige vooruitgang: de intensieve verbinding van crème en poeder, die eminente chemici hebben uitgevonden en die den naam draagt van „VELOUTY”. Vervaardigd uit de zachtste crème, dat door een licht, bijna onweegbaar poeder is gebonden, heeft het beider prachtige uitwerking tot effect. Het zal niet lang duren of alle dames zullen aan een wonder gaan gelooven, zoodra zij constateeren, dat haar frissche teint weerstand biedt aan zelfs het hardnekkigste wrijven. De Velouty stelt u in staat een harmonisch geheel te vormen van uw gelaat, hals, armen en handen, zonder het minste gevaar voor zelfs het subtielste toilet. Tegen den terecht zoo verfoeiden glimmenden neus, de roode vlekjes en verdere foutjes van de huid, maakt daarvoor gebruik van Velouty. Velouty wordt uitsluitend gefabriceerd door DIXOR, den erkenden Parijschen schoonheidsspecialist. Verkrijgbaar vanaf 30 cts. in alle goede parfumerie- en kapperszaken in 4 tinten: Blanche, Naturelle, Ivoire en Ocre.

GRATIS: Om een monster te ontvangen van de 3 voornaamste kleuren is het voldoende naam en adres te zenden, alsmede f 0.25 aan postzegels aan den Importeur voor Nederland: N. E. VAN DER LAKEN, Leidschekade 98 A, Amsterdam-C., Telefoon 36372

Mejuffrouw

B L O N D I N E

zoudt U Mevrouw willen worden?

Maar laat dan niet Uw kans voorbijgaan door Uw mooie blonde haar mat en kleurloos te laten worden. Roberts Nurblood, de speciale Shampoo voor blondines, voorkomt het verkleuren en geeft ook reeds donker geworden haar den oorspronkelijken lichten gouden glans terug. Bevat geen kleurmiddel, geen henna, geen schadelijk bleekmiddel. Miljoenen malen beproefd! Probeert Roberts Nurblood nog heden! Importeurs: Firma B. Meindersma, Den Haag-Amsterdam-Sneek.

Bij Hoofd-en Kiespijn
MIJNHARDT'S POEDERS
Doos 45ct. Per stuk 8ct.
Bij Uw drogist.

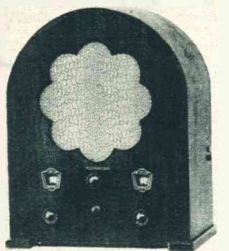
LIKDOORNS?
Onmiddellijke verlichting na het gebruik.
Stilt de pijn en verwijdt den likdoorn met
“GETS-IT”

MOOSTWOUD FRANEKER

ZIEKENWAGENS INVALIDENRIJWIJLEN

Sensatie!
Prijzverlaging
SILVERTONE RADIO

MET
SUPERBUM
ALTIJD SUCCES!
WIT 30 cts. per Kilopak
GEKLEURD 45 cts. per Kilopak
Overal verkrijgbaar

HAROL
REUKLOOS HAARWATER
ONMISBAAR VOOR
SCHOOLGAANDE KINDEREN

FLACONS 30-45+ BIJ DROGISTEN

Vóór de daling Eng. Pond
~~f 175.-~~
f 145.-
Compleet geplaatst met ingebouwde 4 pol. luidspreker.
Verlichte afstemschalen
Gratis demonstratie
VONBURG
Weste Wagenstraat 17
Noordmolenstraat 45
Telefoon 13703
Betaling vanaf f 10,- p. maand

Gratis
MONSTER VAN EEN
MIDDEL TEGEN
HUIDAANDOENINGEN

De jeuk, veroorzaakt door ekzeem of andere huidaandoeningen, kunt ge in enkele seconden doen bedaren. De eerste druppels D.D.D. stillen direct het jeuken, dringen diep in de poriën door en doden de ziektekiemen, die zich daar bevinden. Deze geneeskrachtige vloeistof wordt met succes aangewend bij alle aandoeningen derhuid en hoofdhuid. Koop een flacon van 75 ct. of f 2.50 bij Uw apotheker of drogist, of vraag per briefkaart een gratis monster aan de D.D.D. Company, A'dam. Afd. 32 C-11

DDD GENEESMIDDEL
TEGEN HUIDAANDOENINGEN

Bekend maken wat ge hebt aan te bieden, is omzet vergrooten

KUNSTGEBITTEN
f 55.-

Absoluut pijnlooze behandeling desgewenscht termijnbetaling. Ook voor Ziektefondsleden.
Bureau voor Tandheelkunde Kruisstraat 15 b - Rotterdam
Iederen dag geopend van 9-3 en 6-8 uur. Telefoon 51943
Voor Dordrecht: Warmoezierspad 17 (Kromhout) Iederen dag geopend van 10-12 en 7-8 uur.
Voor Delft: Markt 79 's Zaterdags van 3-5 uur.

U KUNT DIRECT SPELEN
op de H & C Harmonica met piano-klavier, welke uitmunt door een volle welluidende toon en door beroepsspelers bij voorkeur gebruikt wordt. Uitsluitend de modernste constructie, met onbreekbare staaltongen, met piano-klavier, wit gelakt, in luxe uitvoering, 22 pianotoetsen, 8 bassen. Prijs fr. remb. f 35.- door geheel Nederland. Met de bijgevoegde muziekcartons (zie afbeelding) direct te bespelen! Catalogus No. 92 en condities voor grootere en duurdere modellen op aanvraag.
N.V. HEES & Co., DELFT

VAN RIJN'S
Utrecht **MOSTERD**
De Beste

N.V. J. HENIGER JR.

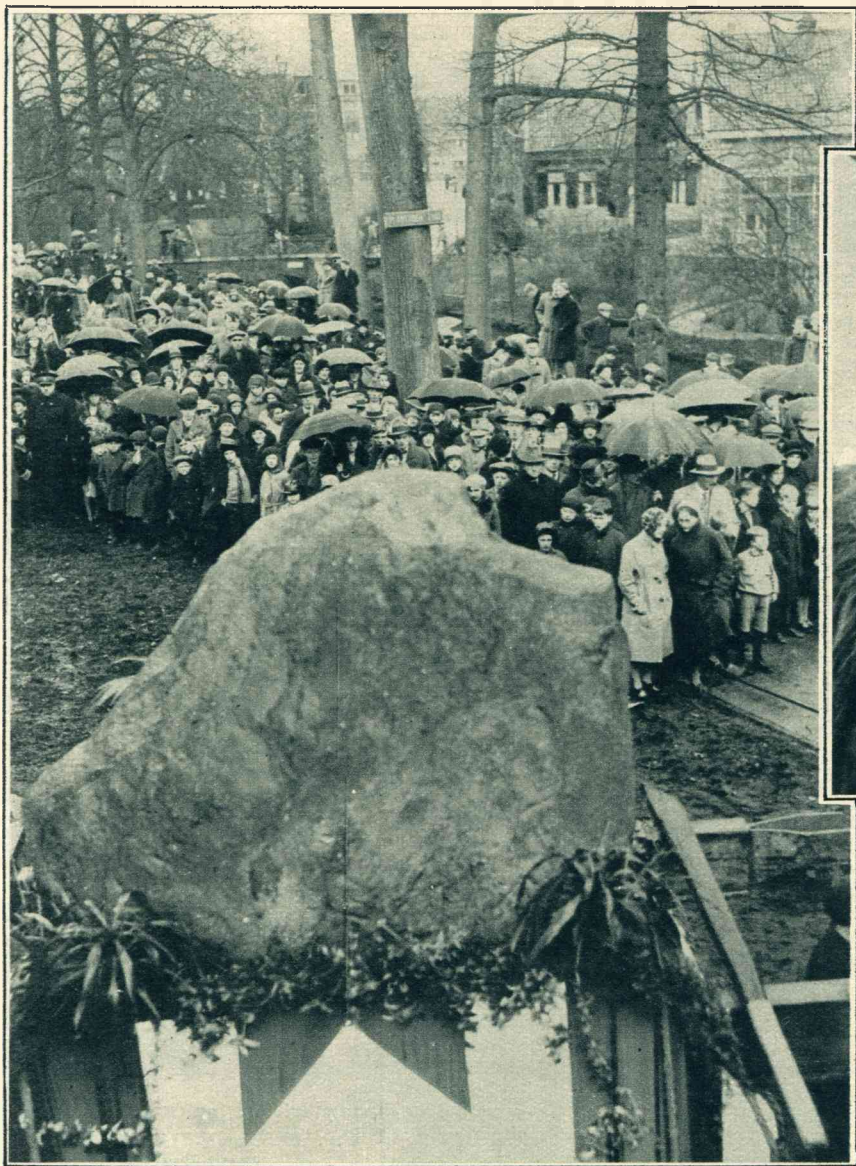

VOOR ELK Z'N KEUS

Kipstraat, hoek Pannekoekstraat
Groene Hilledijk 212, hoek H. Groesinckstraat

Witte Tandens: Chlorodont

de heerlijk verfrisschend smakende pepermunt tandpasta Tube 35 cent en 60 cent

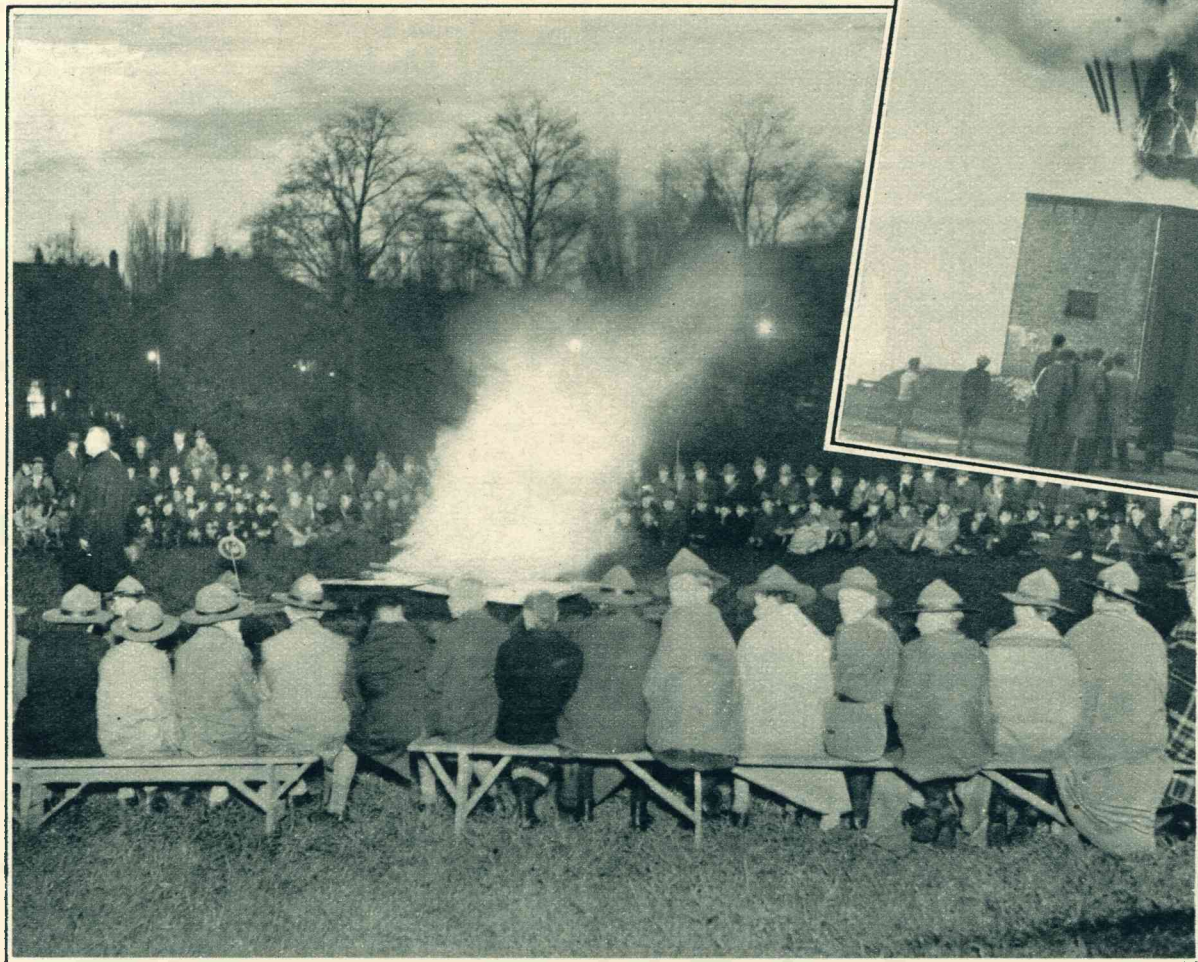

Onder groote belangstelling van de bevolking is de Kei van Amersfoort naar het plantsoen-Zuid aldaar versleept.

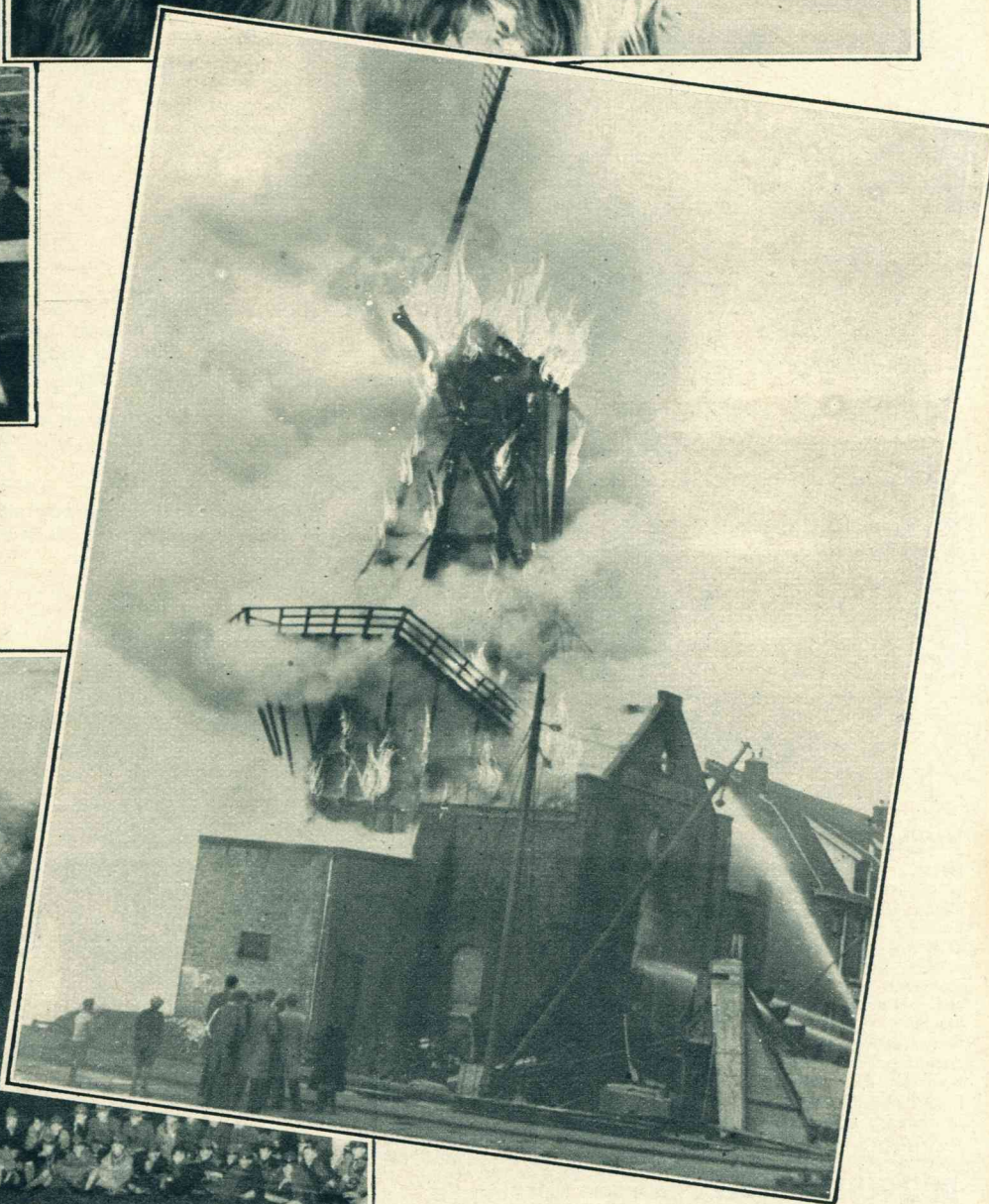

De twee Afghaansche windhonden, die op de hondententoonstelling in het R. A. I.-gebouw te Amsterdam het kampioenschap in hun klasse behaalden.

BINNEN DE GRENZEN

De Amsterdamsche padvinders hebben hun patroondag, St. Jorisdag, bij een kampvuur gevierd. Op het IJscubterrein sprak Dr. C. Gunning de jongens toe.

De bekende Haarlemsche molen de „Adri” aan den Koudenhorn aldaar is door het vuur verwoest. De brandende molen.

Uit alle Landen

Zoo reist de moderne staatsman. De Engelsche minister-president Ramsay MacDonald komt op zijn vliegtocht Londen-Genève te Parijs aan en inspecteert, alvorens in 'n nieuwe machine over te stappen, 'n eere-wacht van Fransche soldaten.

Een aardig moment op de ontwapeningsconferentie te Genève. De Engelsche minister van Buitenlandse Zaken Sir John Simon legt Paul Boncour uit, wat zijn voorstel niet beteekent.

Te Stratford is door den prins van Wales het nieuwe Shakespeare theater geopend. De bevolking had zich voor deze gelegenheid in kleederdracht van den tijd van den grooten schrijver gestoken. Een marktafereeltje onder Shakespeare's standbeeld.

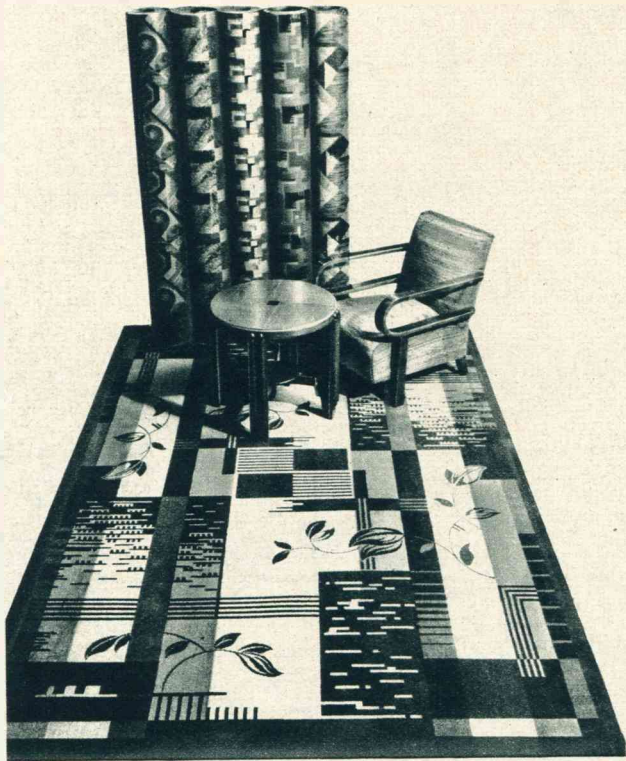
Oost en West ontmoeten elkander. Vertegenwoordigers van den koning van den Hedschaz en van de Italiaansche regeering sloten te Rome een handelsverdrag.

HALT! VOOR BEHANGSEL: ROTHMEYER

H. H. HUISEIGENAREN en BOUWERS speciale prijzen. Behang vanaf 8 cts.

BOTERSLOOT 121

TELEFOON 56301

Bij Loeb - alles onder één dak!

Geen geloop dus naar vier, vijf of meer leveranciers. Loeb levert U alles voor de schoonmaak: Meubelen, Kleeden, Loopers, Zeil, Linoleum, Bedden, Gordijnen, etc. Gratis leggen van zeil en linoleum. Grootte Meubelcatalogus op aanvraag gratis in blanco enveloppe.

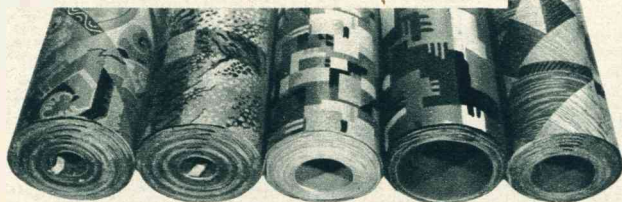
VOORDEELIGE AANBIEDINGEN:

Prima Axminsterkarpetten 3 x 4 1/2 f 47.50
1e kwaliteit Bouclé 3 x 4 1/2 f 32.50
Tapis-Belgekarpetten, prima wol f 17.50
Loopers, cocos, bouclé enz. vanaf f 0.85
Overgordijnen in diverse soorten, vanaf f 14.50
Tafelkleeden, wol, moquette, velours enz. vanaf f 6.95
Divankleeden, idem vanaf f 13.75

De nieuwste kleuren en hoogst moderne patronen. Zeil, Linoleum en Feltex, Matten, Vitrages en Mystères. enz. in enorme keuze en lage prijzen. Geop. tot 8 u., Zaterd. tot 10 u.

Bedragen tot f 250.- zonder vooruitbetaling.
SPREEK MET LOEB EN 'T KOMT IN ORDE!

LOEB OPPERT 63
ROTTERDAM
TELEF. 53578

Adverteerders, let U wel op ons oplaagcijfer?

U hebt
een benijdenswaardig
mooie teint,

hoe komt U daar eigenlijk aan? Dat is niet zulk een groot geheim! Ik gebruik Scherk Face Lotion; 's morgens en 's avonds wrijf ik er mijn gezicht mee af. Het is eenvoudig en het helpt.

Slechts echt in originele flesschen met het opschrift Scherk.
(Voor de verzorging van de teint. Tegen meesters en onreine huid. Voor heeren uitstekend na het scheren.) Per flacon fl. 0.75, 1.20, 2.10, 4.50

**Scherk
Face
Lotion**

SCHERK
BERLIN NEW YORK

Generaal-Agenten:
S. Blindeman & Co.
Zeedijk 116, Amsterdam

Mystium poeder, de beroemde Scherk poeder

Kunststanden Gebitten

SPECIAAL PIJNLOOZE BEHANDELING

Betaling desgewenscht in 12-maandelijkse termijnen, ook voor Ziekenfondsleden.
Bureau v. Tandheelkundige Middenstands - Verzekering.

Adm. G. DE WAARD,
Mathenesserlaan 398
TELEFOON 30013
tramlijn 4, 15, 16 en 17.
Geopend van 9-4 en 7-9 uur.

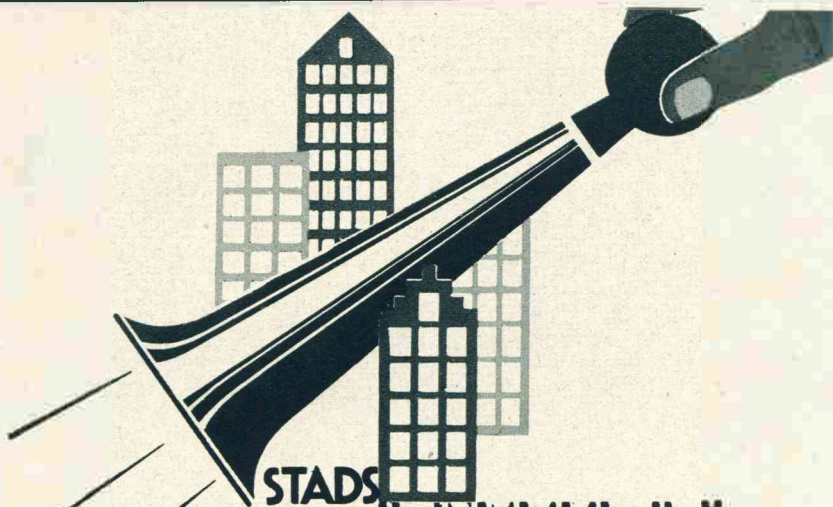
Agentschappen:
STOUT, Alwinstraat 23 (Heijplaat)
J. v. TURENHOUT, Noldijk D95 B Barendrecht
DEREK, Betje Wolfstraat 44.
DE ROON, Korte Dreef 9 Tuindorp (Vreewijk)
DE HAAN, Asterstraat 77 (Bloemhof)
KREUKNIETWolphaertsbocht 181 (Charlois)
BRUSSAARD, Nassaulaan 20, Schiedam
KREUKNIET, Strijenschestraat 56, Schiedam

Dr. H. NANNING'S Zetpillen tegen Aambeien

werken pijnstillend en genezen in korten tijd de ontstoken slijmvliezen. De

maakt het inbrengen zeer gemakkelijk. Verkrijgbaar bij alle Apothekers en Drogisten à f 1.75 per doosje van 12 stuks.

LAWAAI

een plaag voor de zenuwen. Wrigley's kauwen werkt kalmeerend, verhoogt het uithoudingsvermogen en houdt de geest helder. Juist in deze gejaagde tijd heeft men een helder hoofd en een vaste wil nodig om vooruit te komen. Wrigley's bevordert een gezonde eetlust en een goede spijsvertering. Wrigley's verhoogt Uw werklust en houdt Uw lichaam krachtig en gezond.

Twee soorten: P.K. (zuivere pepermuntsmak) en Spearmint (pittige kruisemuntsmak). 5 cent per pakje. HM-5

WRIGLEY

Een nieuwe lente!

Zoals de warme schutblaadjes het leven der knoppen aan boom en struik tegen kou en wind beschermen, vrijwaart „Zij"-Crème het ontwakende leven in Uw huid tegen de nukken van den grilligen voorjaarsstijd.
In prijzen van 20-30-45 en 75 cent.

ABONNEERT U OP DIT BLAD

DRAAG GEEN BREUKBAND!

Na 30-jarige ondervinding heb ik een Breukverband-Apparaat voor mannen, vrouwen en kinderen gemaakt, hetgeen breuklijden verhelpt.

Ik zend het op proef!

Indien U bijna alles beproefd hebt, kom dan tot mij. Waar anderen gefaald hebben, daar heb ik mijn grootste succes gehad. Zend onderstaande coupon heden en ik zal U gratis mijn geïllustreerd boek over breuken en hare behandeling toezenden, waarin ook mijn Breukverband-Apparaat is afgebeeld met de prijzen, ook de namen van vele personen, die het beproefd hebben en hoogst dankbaar zijn. Het geeft directe verlichting, wanneer al het andere niets hielp.

Ik maak het volgens Uw maat en zend het U toe met absoluten waarborg, dat het U voldoen zal, of ik zend U het geld terug. Ik heb den prijs zoo laag mogelijk gesteld, zoodat rijk of arm het koopen kan. Ik zend het op proef ten bewijze dat hetgeen ik zeg, waarheid bevat. U alleen oordeelt en indien U eens mijn geïllustreerd boek gelezen hebt, zult U even verrukt zijn als mijne duizenden patiënten wier schriftelijke dankbetuigingen voor U ter inzage liggen. Vul onderstaande gratis coupon in en post die nog heden.

Photo v. d. heer C. E. BROOKS die zich zelf en duizenden anderen van breuklijden bevrijdde. Indien breuklijdende, schrijf dan nog heden.

GRATIS INFORMATIE-COUPON

C. E. BROOKS (2191 C) Singel 25 - Amsterdam
Gelieve mij te zenden, franco per post, in onbedrukte enveloppe, zonder eenige kosten of verplichtingen mijnerzijds, Uw geill. boek en volledige inlichtingen betreffende Uw Breukverband-Apparaat.

Naam:

Adres:

Aan den voet van den
ouden toren te Groede.

Is 't een Weertje!

Als mij 't niet hadden over 't weer
Was er geen conversatie meer.
Want kom maar eens een winkel binnen,
direct kan het gesprek beginnen.
„Lief weertje” of „wat hondenvoer”,
of „er komt sneeuw vandaag, meneer”.
't Is waar je komt en waar je gaat.
Steeds over 't weertje vroeg en laat.

De melkboer is, als ieder weet,
ook zéér gezien als weerprofeet.
Hij komt des morgens vroeg van 't land
en meet het beter dan de krant.
Des zomers zegt hij: „heet, juffrouw”!
En 's winters: „er komt vorst, mevrouw”!
Wanneer 't een droge zomer is:
Dan zegt hij boos: „nu loopt het mis”!

Zoo wil een ieder in dit land
het weertje zetten naar zijn hand.
Gelukkig dat geen mensch op aard
dat kan, zie naar meneer Veraart.

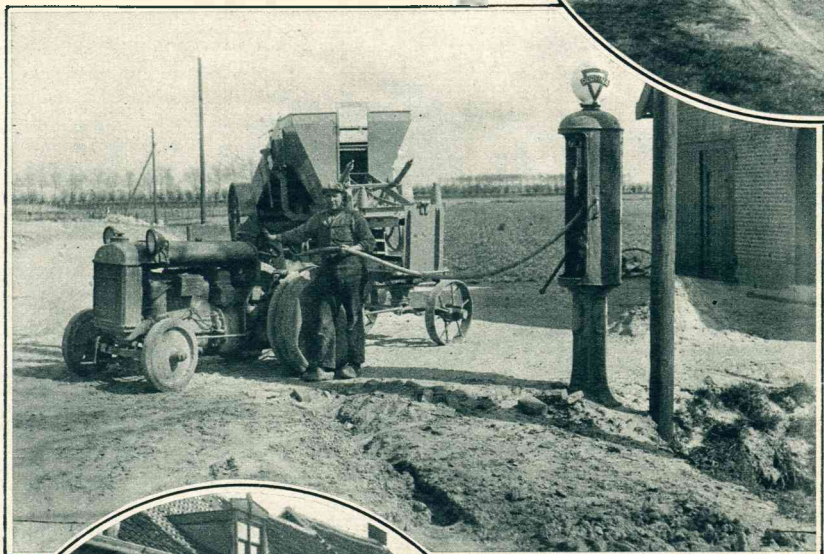
Middelburg

C. J. V. V.

Havengezicht te Breskens.

UIT WESTELIJK ZEEUWSCH- VLAANDEREN

Molengezicht te
Retranchement.

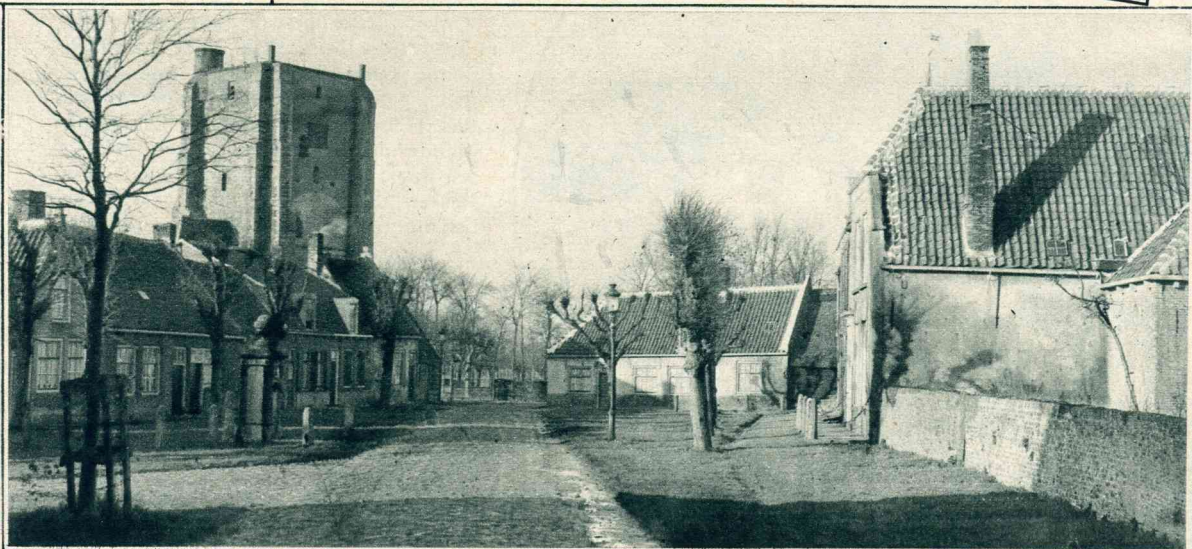
De tractor, het mo-
derne paard, bij
den voederbak, de
benzinepomp.

De oude schilder-
achtige molen van
Zuidzande.

Een rustig kijkje op het oude
dorpje St. Anna ter Muiden.

Schilderachtiger is eenmaal het span echte paarden
voor den wagen. Dorpsgezichtje te Nieuwvliet.

De huldiging van „Middelburg” voor den wedstrijd tegen Helmond, welken de Zeeuwsche kampioenen na zwaren strijd met 2-1 wonnen.

Zeeuwsche Sport

Na de 5-3-overwinning op Juliana te Spekholzerheide behaald, heerschte er een optimistische stemming in het Middelburg-kamp. De optimisten hebben gelijk gekregen en ook Helmond werd verslagen, zij het slechts met 2-1. Door deze overwinning heeft Middelburg zich boven aan het rang-lijstje der promotie-competitie gehandhaafd. De overwinning is met veel moeite uit het vuur gesleept en tot de laatste minuut was het nog onzeker of de Middelburgers hun reeds voor de rust veroverden voorsprong zouden weten te behouden. In de laatste minuten toch waren de Zeeuwen geheel op eigen helft teruggedrongen en kon de verdediging, gesteund door welhaast het gehele elftal, slechts met moeite standhouden. Een geweldige spanning heeft trouwens den geheelen wedstrijd gekenmerkt, een spanning, welke ook niet naliet haar invloed op de spelers uit te oefenen. Niet alleen het begin was zenuwachtig, doch den geheelen wedstrijd door hebben de zenuwen naar

onze meening verschillende spelers partengespeeld. Beide ploegen waren echter aan elkaar gewaagd en slechts het minder goede schieten der Helmond-voorhoede, zeker niet het sterkste deel van het elftal, heeft voorkomen, dat

De promotiewedstrijd Middelburg-Helmond (2-1). Een aanval zonder verder resultaat. Spelmoment voor het Helmondsche doel.

Middelburg en Helmond kampen om een plaatsje in de 1ste klasse. Een spelkiesje dat van spanning getuigt. Het is genomen voor het Middelburg-doel.

Resten ons nog de beide oelverdedigers, waarvan de Helmondsche dezen middag het beste was. Wij mogen het eene tegenpuntje, dat Helmond scoorde, nu ook al trachten toe te schrijven aan een fout van den keeper der gastheeren, dit neemt niet weg, dat hij ook verschillende goede dingen gedaan heeft. Het schot, dat hij onvoldoende ving, was ook verbazend hard en het valt te betwijfelen of er veel keepers zijn, die hier tegen bestand zouden zijn geweest.

geweest.

Middelburg heeft nu een prachtige voorsprong op zijn concurrenten behaald en wij verwachten, dat de groenwitte ploeg alles zal doen om dezen voorsprong niet te houden alleen, doch zelfs nog te vergrooten. Zij moeten gezien hebben, dat er een goede kans is om het eerste-klaseschap te behalen, al is de af te leggen weg nog een lange en ongetwijfeld moeilijke. Middelburg is betiteld als het zwakke zusje in de promotie-competitie, thans blijkt echter, dat het na twee wedstrijden de eenige is, die nog geen puntje verloren heeft. Zegt dat niet genoeg voor hen, die twijfelen aan de goede kans? Het kan o.i. en dan moet het ook, want Zeeland heeft het nu lang genoeg zonder eerste-klasseer moeten doen. Er zal hard gewerkt moeten worden en ongetwijfeld wachten in Helmond en Valkenswaard nog zware wedstrijden, doch dit mag geen beletsel zijn om zich geheel te geven. Toont, Middelburgers, dat ook de Zeeuwen kunnen voetballen en als gij dan in Brabant en Limburg ook al eens als boertjes betiteld wordt, laat dan merken, dat men ook wel eens bij de „boertjes” op de koffie kan komen.

Middelburg in den aanval. Spelmoment uit den wedstrijd tegen Helmond op Zondag j.l. Vogel is juist iets te laat.

ATTENTIE — BEWAAR DIT ADRES

FOTODIENST VAN ONS ZEELAND

JACOB HOBEINSTRAT 42, HUIS
VLISSINGEN — TELEFOON Nr. 81

Wanneer u belang stelt in uw Zeeuwsche weekblad en in de gebeurtenissen uwer woonplaats, zend dan onzen fotodienst een briefkaartje of een telefonisch bericht, zoodra u iets verneemt, dat de moeite waard zal zijn om voor ons blad gefotografeerd te worden.

WAARSCHUWING

Wij plaatsen nooit foto's van eene gebeurtenis, wanneer door misbruik van een zgn. alleen-verkoopsrecht van foto's onzen eigen fotograaf geweigerd wordt, voor ons blad opnamen te maken.

De uitslag

VAN DE PRIJSVRAAG UIT HET PREMIE-BOEK: „GIJ ZULT NIET DOODSLAAN”

Wederom publiceeren wij, op verzoek van de Administratie der Hollandsche Bibliotheek, den uitslag van een premieboek-prijsvraag en wel van het „WONDER-VERKANT” voorkomende in den roman „GIJ ZULT NIET DOODSLAAN”. De gevraagde woorden zijn: NEGERIN, GROETER, ROTONDE en NERVEUS. (zie bijgaande teekening). De hoofdprijs, een EIKENHOUTEN OPEN BOEKENKAST is ditmaal ten deel gevallen aan Mej. Anny Brinkman, Dommelstraat 32, Eindhoven. De overige prijzen, f 2.50 elk, werden bij loting toegewezen aan de dames en heeren: B. H. Joosten, Zutphenschestraat 4, Apeldoorn; N. v. Wieringen, Molenbuurt 16, Alkmaar; E. Klok, Appelmarkt 360-361, Zierikzee; A. J. Dik, Kl. St. Jansstraat 1 A, Amersfoort; Meurs, Wilhelminalaan 7, Wassenaar; Mevr. Kuiper-van Randwijk, Groote Breede Plaats 5, Har-

lingen; G. M. van Poppel, Polanenstraat 66, Amsterdam; G. Klein-Langenhorst, Ravenhorstweg 9, Winterswijk; Th. Laumen, Oranjeplein 3, Roosendaal (N.B.); W. E. Erdelmann, Adr. v. Bleyenburghstr. 40, Dordrecht; M. G. Smit, Driehovenstraat 15, Groningen en G. Gregoire, Zandweg 3^D, Heerlen.

1.	n	e	g	e	r	i	n
	e		r		o		e
2.	g	r	o	o	t	e	e
	e		o		o		e
3.	r	o	t	o	u	a	e
	i		e		u		u
4.	n	e	e	e	e	u	e

De prijzen worden dezer dagen aan de winnaars verzonden.

GRATIS ONGEVALLENVERZEKERING

VOOR DE ABONNE'S VAN „ONS ZEELAND” — BUREAU: STATIONSWEG 24, ROTTERDAM

LAAT CIJFERS SPREKEN:

kwart miljoen gulden

WERD IN BETREKKELIJK KORTEN TIJD DOOR ONS UITGEKEERD

Indien U nog niet tot onze talrijke abonné's behoort, geeft U dan ten spoedigste op!

Sinds onze laatste opgave keerden wij de volgende bedragen uit aan:

H. J. Heckmans, Vredeshofje 34, Terwinselen	f	25,—
Wed. P. A. Huisman, Snoystraat 71, Gouda	„	600,—
Arie Allard, Tweeboschstraat 19 A, Rotterdam	„	30,—
J. Jaarsveld, S. P. Kuiperstraat 5, IJmuiden	„	300,—
P. Ph. de Boer, 2e Havenstraat 41, Leiden	„	300,—
J. Kragten, Marnixlaan 58 bis, Zuilen	„	60,—
W. Voets, Fr. Hendrikstraat 74, Aalst	„	100,—

f 1.415,—

Vorig totaal bedrag „ 252.971,—

f 254.386,—

Een meisje, dat niet
lachen kan...?
Och, zeggen wij maar
niets ervan!

Maar dat is vast:
een gulle lach
is als het zonnetje bij dag.

Het lachen van
een kind is blij
als zonnestralen
in de Mei.

Zeeuwsche FILM

Maar soms ook kijkt ons Jantje Zwart
als had hij een gebroken hart.

De vroolijkheid, een breede lach
vormen de kroon van d'ouden dag.

